

Εβδομάς

Τ.Σ.Γ.

ΑΘΗΝΑΙ, 23 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1929.

ΑΡ. 111.

Λοῦπε Βελές

(Φωτό Μετρο-Γκόλτουν-Μάγερ)

ΑΡΙΣΤΗ ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΑΛΜΑ
ΤΡΕΦΕΤΑΙ

ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑ ΒΛΑΧΑΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ
ΑΛΕΥΡΟΝ ΝΕΣΤΛΕ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΜΑ
ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΟΝΤΕΑΛΑ

Τὴν πλουσιωτέραν συλλογὴν
ΥΛΙΚΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΑΡΑ
ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΙΔΗ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ & Πάροδος Εὐαγγελιστρίας

ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΑΡΞΙΝ
ΤΗΣ ΧΕΙΜΕΡΙΝΗΣ SAISON
ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΕΦΩΔΙΑΣΘΗΣΑΝ ΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ

Εἰς Ὅλα Τὰ Τμήματα Μὲ Εἶδη Ἐκλεκτὰ καὶ Προσιτὰ

ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑ ΕΙΔΗ	ΕΙΔΗ ΑΝΔΡΙΚΑ	ΑΝΘΟΔΟΧΕΙΑ
ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ CHRISTOFLE & KRUPP	ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΚΡΕΒΑΤΙΑ	ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΕΣ ΕΙΔΗ ΔΕΡΜΑΤΙΝΑ
ΜΙΚΡΑ ΕΠΙΠΛΑ «THONET»	ΛΑΜΠΑΙ	ΚΑΙ ΑΠΕΙΡΑ ΑΛΛΑ ΕΙΔΗ
ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ καὶ ΠΟΡΣΕΛΑΝΕΣ	ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΠΑΙΔΙΚΑ καὶ ΕΙΔΗ SPORT	

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοταρά 17
ΑΡΙΣΤΥΝΑΚΤΗΣ
ΠΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Εσωτερικού Δρχ. 125
Εξωτ. Α. Αγγλίας 1
Εξάμηνιοι κατ' ανα-
λογίαν.
ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΟΥ ΔΡ. 2½

ἔχον πολλοὺς ἀνθρώπους πού θταν διαβά-
ζον τὴς εἰδησεις καὶ δημοσιεύονταν τόσο
στὴς ἐφημερίδες ὅσο καὶ στὰ περιοδικὰ σχε-
τιὰ μὲ πράγματα πού συνέβησαν σ' ἄλλα μέ-
ρη, καὶ ὅλην τὴν εὐχαρίστησι πού τοὺς προ-
έβει τὸ κάθε τι, τοὺς βλέπει μὲ τὴν τελειώ-
σαν τὸ διάβασμα καθενὸς κομματιοῦ, νὰ
συμφωνοῦν τὰ φροντὰ τοὺς, νὰ σκεφτοῦν
ὅτι, νὰ θυμίζονται σὲ σκέψεις σὰν σὲ ἱστορία
προσάδεια νὰ ἐργάζονται μὲ τὴν λογικὴ τοὺς
κατὰ πόσον καὶ μέτρον ποῖον σημεῖον θάταν δι-
κτὴ νὰ ἀληθεύῃ αὐτὸ πού διάβασαν, καὶ τέ-
λος, ὅσοι ἀπὸ σοβαρὴ μελέτη, νὰ ἀποφαί-
νεται ὅς πῦθα ἀπὸ τρίτουτος.
— Ὁ! ἀδελφε! Κοινοῦφέξαλα... Σαχλα-
μάδες... Ὅλο φεντιές μᾶς λένε καὶ αὐτοὶ οἱ
δημοσιογράφοι. Εἶναι δυνατὸ ἀδελφε νὰ γί-
νεται τέτοια πράγματα; Γὰ πὸν μικρὰ παι-
δί μᾶς περνοῦν ἀσφαλὸς, γιὰτι ἄλλοιως δὲν
ἔχουν τὴν ἀντίληψιν πὸς μποροῦμε ἀσχητητὴ
νὰ χάνουμε τὴς τιτωμένες παλαβομάρες
αὐτῶν.
Τὴν σκέψη αὐτὴ βέβαια θὰ τὴν ἔχουν καὶ
οἱ οὗτοι διάβασαν στὸ προπερασμένον φύλλο,
στὴν στήλῃ τῶν «Ἀπ' ὅλα» τὴν παρκατω-
ἐνημέρωσι.
ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
Ἦ σύλληψαν δύο νεαρὸν κακοποιῶν στὸ
Σαροῦντ (Πενσυλβανία) ἐπέφερε τὴν ἀνα-
κάλυψιν μᾶς ἀληθινῆς λοιοδυνατικῆς σχολῆς
τῶν ὁποῖα οἱ δύο συλληφθέντες... φοιτοῦ-
σαν μὲ μεγάλῃ ἐμπέσει.
Πρόκειται περὶ μᾶς σχολῆς ἐκπαιδεύσεως...
ἐν ἀλλοτριότητι πού ἐκδίδει ἄλλως τε πολ-
λοὺς πρακτικοὺς ὁδηγούς.
Βοήσαν, λ. γ., ἐπάνω στὸν ἕνα κακοποιὸ
ἐν αὐτῷ μὲ τὸν τίτλο: «Πὸς πρέπει νὰ χει-
ρίζεσθε τὴν μαγιοῦρα διὰ νὰ καταβάλετε τὸ
θῆκος. Οἱ δύο συλληφθέντες εἶχαν στὴς τσέ-
πες τῶν ρεβόλβερ, φρεντικά γένεια, μαύρα
γυαλιά, γάντια ἀπὸ καουτσούκ καὶ πολλὰ με-
ταμύρια.
— Ὁ! ἀδελφε, θάταν, σὰν πολλὰ μᾶς τὰ
λέει καὶ τοῦτοι! Εἶναι δυνατὸν νὰ γίνονται
τέτοια πράγματα! Πόλν «ἂ λ' ἀμερικανὸν» μᾶς
καὶ λέει...
Θε ἤμωνα πὸν περίεργος, ὁμολογῶ, νὰ
ἴδωμεν τὸ πρόσωπον τῶν κυρίων αὐτῶν θταν
διάβασαν τὴς τελευταῖες αὐτῆς μέρες τὰ κα-
ταχθέντα τὴς στείρας, ἢ καλλίτερον τὴς ἐν
Ἀθήναις ἐχούσης τὴν ἔδραν τὴς δημοφύθου
ἐταιρείας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀνδρέας Χρι-
στοφίλες καὶ Σις».
Ναί, θάμουν πὸν περίεργος νάβλεπα πρῶτα
τὴν ἐντύπωσιν πού θὰ προξενούσε στοὺς κυρί-
ους αὐτοὺς τὸ γεγονὸς ὅτι στὸ Σαροῦντ κα-
τανοοῦσε διδύμῳ μὲ τὸν τίτλο «Πὸς πρέπει
νὰ χειρίζεσθε τὴν μαγιοῦρα διὰ νὰ καταβά-
λετε τὸ θῆκος καὶ ὅσοι γὰ ρεαλιστικότητι καὶ
πραγματικότητι περιγραφῇ τοῦ «χειρισμοῦ» —
ὅτι πλέον μαγιοῦρας, ἀλλὰ λωστὸν σιδη-
ροῦ μὲ τὸν ὁποῖον τὸ καθ' ὅλα ἀξιοῦμεν καὶ
ἰσχυροῦ μέλος τὴς ὡς ἀνω εἰρημένης ἐταιρείας
Κος Κος Ἀθανάσιος Ντοῖνης, ἔσπασε τὸ κε-

φάλι — προφανὸς ἀπὸ λάθος γιὰτι ὁ κύριος
σκοπὸς ἦταν νὰ τὸν ἀρήσῃ τὸν ἀνθρωπὸ σέξο
— τοῦ σοφέου Νικητάρ: Ὅθ ἔθετοῦσα ἐξαι-
ρητικὴν μου εὐχαρίστησιν, ἀν μποροῦσα νὰ πα-
ρακολοιθῶ μερικὰς ἐκφράσεις τῶν προ-
σώπων τῶν κυρίων αὐτῶν, θταν ἐδιδάξαν ἀφ'
ἐνὸς γὰ τὰ ρεβόλβερ, τὰ φρεντικά γένεια, τὰ
μαύρα γυαλιά, τὰ γάντια ἀπὸ καουτσούκ κλπ.
καὶ ἀφ' ἑτέρου θταν διδάξαν γὰ τὴς προσω-
πίδες — καὶ ἐξ ἑτέρου ἀμφοῖν ἱερῶν κατω-
μένες — γὰ τὰ δερμάτινα γάντια, τὰ παπ-
γιόν, τὰ ὡσμένα στὴ μέση σχοινιά καὶ γὰ
διὰ τὰ ὑπόλοιπα εἶδη, τὰ μεταχειριζόμενα ὑπὸ
τὴς στείρας «Α. Χριστοφίλες καὶ Σις».
Ἀλλὰ, ἂς τὰ ἀρήσουμε αὐτὰ, μὲ τὴν ἐλπί-
δα πὸς ἡ τυχὰ αὐτὴ — γὰ τοὺς ἀναγνώ-
στας μᾶς τοῦλάχιστον — συμπτώσεις θὰ γίνῃ
ἀφορμὴ νὰ μὴ ἐνθῶν τὰ μούτρα τοὺς θταν
διάβασον τέτοιες εἰδησεις καὶ πρὸ παντὸς νὰ
μὴν ὑπονοηθῶσιν τὴς παραπάνω στερεότητες
φράσεις, καὶ ἂς μιλῶσιν λίγο γὰ τὰ ἐξῶς
σεβαστὰ, ἀξιοῦμεν καὶ ἀξιοπράτητα αὐτὰ βλα-
στῶσι τὴς κοινωνίας μᾶς.
Θυμᾶσθε, πᾶσι ἀνεκτὸς καρὸς ἀπὸ τότε, μὴ
γορὰ πὸν γράψωμε γὰ «Ἐναν Ψηλὸ καὶ ἕνα
Κοντόν», πὸν ἔκλεβαν τοὺς δυστυχισμένους
τοὺς σοφέους; Τότε βέβαια δὲν εἶχαμε ἔν' ὄν
τὸ καλλίτερον καὶ ἀξίτερον μέλος τὴς συμ-
φίας, τὴν δεσποινίδα «Κ ο υ λ α ν».
Ἦ Κούλα μᾶς ἦταν ἀγνωστὴ καὶ θὰ ἐξα-
κολοιθούσε νὰ μᾶς εἶναι ἀγνωστὴ ἢ τοῦλάχισ-
στο γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα τὴς μυστηριώδους
γυναῖκα μὲ τὸ κόκκινον περιτετεωμένον μυστο-
εἶδος, ἢ; τί λέτε;
Αὐτὴ λοιπὸν ἡ Κούλα ἢ ἡ «κακοποιήσασα»

λοῦς — κατὰ τὸ «κακοποιήσασα» ἀν προ-
τιμᾶτε — λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ξεπλάσσειε διὰ
τοὺς σοφέους τὴς Ἀθήνας. Ἦ ἐπιχείρησις δὲν
ἦταν καὶ τόσο δύσκολη; Μία ἀπλὴ ἐμφάνισις
στοῦ Ψηλοῦ, τοῦ Κοντοῦ καὶ τὴς Κούλας σ'
ἔναν ἀνίστοτον σοφέου, μὴ διαταγὴ νὰ τοὺς
μεταφέρουν σὲ ἐξοχικὰ κέντρα, λίγα χιλιόμε-
τρα περὶ τὸν ὁριζωντικὸν κατ' ἀρχάς, φοι-
τιστικὸν κατόπιν, καὶ μὴ πιστολὰ ἢ ἕνα κτύ-
πημα σιδερένιον λωστὸν στὸ κεφάλι.
Αὐτὸ ἦταν διό! Ὅχι σπουδαῖα καὶ πολὺλοιο
καθὼς βλέπετε
Κι' οἱ σοφέοι, ἐπέπρωτο ὁ ἕνας μετὰ τὸν
ἄλλον νὰ ἐξαφανίζονται μυστηριώδους καὶ ἀ-
νεξηγήτως, ὡς ὅτιν ἡ ἀιμοδιψία τὴς στεί-
ρας ἢ τὰ μεγαλειώδη κεφαλαιοκρατικὰ
σχέδια τῶν ἐπιτυχάνων.
Ἦ θρυλικὴ Κούλα, ὁ θρυλικὸς Ἀθανάσι-
ος, καὶ ὁ ἀκόμα θρυλικώτερος Ἀνδρέας!
Θαύμα συμπλέγματος.
— Ἐποῦτε νὰ μὴν μὲ πᾶναι, εἶπε ὁ Ἀν-
δρέας, καὶ θὰ βλέπατε ἀν θὰ ξεπερνούσα τὸν
Μανὸ! — ἔστι δὲ Μανὸν κακοῦργος διάσμος,
γαλᾶτῃς τὴν καταγωγὴν.
Καὶ αὐτὰ μὲν εἶπε τὴν πρῶτην στιγμὴν πού
τὸν συνέλαβαν, ἀκόμα ἐνδοκίμενος ὑπὸ τὴν
ἐπήρειαν τῶν φρεντικῶν ἐλπίδων καὶ σχε-
δίων τοῦ ἐγκληματικῶν σταθίου του, πρᾶγμα
πὸν ἔκανε τοὺς ἰατροδικαστὰς νὰ προσπαθῶ-
σιν νὰ ἀνεύρουν ἐν' αὐτοῦ καὶ τὴς Κούλας,
τὰ σημάδια τῶν ἐν γενετῇ ἐγκληματικῶν φῦ-
σεων πού ἀναφέρει ὁ Κοιμιστὸς, Δυστυχῶς
ὅμως ὁ κόσμος τῶν ἱατροδικαστῶν ἤγνε γὰρ
αὐτὴν, γιὰτι ὁ Ἀνδρέας ἔδωκε, τοῖς ἡμέτεροις
κατόπιν τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.
Ἄν ἔχοι κακοῦργον ἐνστάτη, εἶπε, ἀλλὰ
μὴ πῶν στὸ λαὸν τὰς τὰ μυστηριώδη
καὶ διδάσκα.
Ταῦτα δὲ ἐλέγξαν — εἰρησθὸν ἐν πανε-
θέσει — τὸν καθὼν πὸν καλοφροσύνη — ἀδελ-
τῶν σεβαστῶν ἡρώων πάντοτε — χιλιάδες λη-
στρικῶν ἀναγνωσμάτων εἰς ἐπετηριζόμενα
πλῆθος, εἰς ἀνομιμασμένα γυαλιά, τὸν
καρὸν πὸν εἰσάγονται ἐξ Ἑσπερίας ἀπλη-
μενα δασυῶν ἐκαταμύρια βρομερῶν διβλίων...
Ἀλλὰ τί σημασία μπορεῖ γάρ τὸ γεγονὸς
αὐτό; Μήπως οἱ ἄνθρωποι πού μορφοῦνται
διαβάζοντας τέτοιες ἀντὶ τῶν ὁποῖων θὰ
ἔββαυ! Ἐ! ὅσο καὶ καὶ αὐτοὺς πὸν θὰ
κατοῦσιν, ἐδῶ εἰμᾶστε! Ὅτι τοὺς πᾶσιν
καὶ θὰ τοὺς βᾶσιν ἀπὸ τὴν ἐστὶν καὶ ἂν ἔν'
αὐτὴν θὰ δραστηριοῦν σὲ τίπο.
Κι' ἔτσι, καὶ αὐτοὶ μένων εὐχαριστοῦμεν
καὶ ἡ ἀστυνομικὴ ἀγορὴ σὲ τίπο! Πὸς ὅ-
τις ἄλλοις θὰ δίδονται ἐκπαιδεῖς νὰ λα-
βοῦν γῶσαν ἀστυνομικὰ ἀπορροατήματα,
πὸς ἄλλοις θὰ πᾶν ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴν ἐκ-
παιδεῖς δάφνης τοῦ ἀστυνομικοῦ πανθῆος, ἀν
παραβιάζουμε τοὺς φρονιμοὺς καὶ τὰ ἐγκλήματα;
Ἦ ἔστωις τῶν μὲν βλέπετε, προσιδοῦται
ἀναμφισβήτητα τὴν ἐπαρξιν τῶν ὁλοῦν. Τὰ
ἀν ἀποσπῶνται ἀδικα μερικὰ φύλλα σ'
ἀγνοῦν!
Τὰ μεγάλα κακοῦργα αὐτοῦ καὶ με-
γάλῃ θύρας!

Νίκος Νίκας

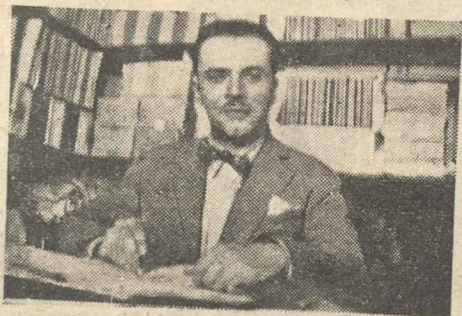
ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΖΩΗΣ

Ήταν αδελφός κι' έμοιαζαν τόσο πολύ σε όλα τους, ώστε με δυσκολία ξεχώριζες τη μία από την άλλη, όταν μάλιστα τύχαινε να φοράνε το ίδιο φόρεμα. Και φορούσαν συχνά το ίδιο, επίτηδες για να τραβήξουν την προσοχή του κόσμου. Και πώς έβριαν τα μάγουλά τους, τα χείλη τους, αν κι' αυτά διατηρούσαν όλη τη δροσιά των είκοσι πέντε χρόνων! Θάλεγες πώς στο δαμμένο αυτό πρόσωπο πλαστούσαν ακόμη μια παιδιάστικη έκφραση, που έβλεπε με την άωρία της αθωότητας το τι γινόταν γύρω του. Συχνά στον δρόμο ή Πόπη έδειχνε στη Μαρίκα κάποιον, λέγοντας:

— Δες καλέ Μαρίκα, δέ μοιάζει σαν τον 'Αλέκο;

Κι' η Μαρίκα άφηνε ένα γέλιο, που ξάφνιζε με το τριγύμισμά του, τους διαβάτες. Και γλιστρούσαν κι' η δυο και χάνονταν μέσα

Ο κ. 'Αδ. Παπαδήμας.

στους πολυσύχναστους δρόμους κι' δερχόνταν στιγμές που δέν ξεχώριζες παρά μόνο της τριαντάχρονης τους, σφιγμένες μέσα στην υπέροχη, να φανταζόταν με κάποια ανάδυση πρόκληση! Μόνο σ' αυτές της περιπτώσεις τύχαινε ν' αναφέρεται το όνομα του 'Αλέκου, γιατί και για της δυο τους ήταν σαν να μην υπήρχε, σαν να μη ζούσε στο ίδιο σπίτι κι' ανεχόταν όλη αυτή την έκλυτη ζωή τους, ο ύστερικός, ο άνεργος, ο χλωμός και μελαγχολικός αδελφός, με τα μάτια που γυάλιζαν. Οι γονείς τους είχαν πεθάνει από καιρό.

— Πώς πέρασαν τα χρόνια, έλεγε η Μαρίκα, 'Αχ να διοικούσαν τουλάχιστο κανένας. — Συλλογίζεσαι ακόμη το γάμο. . . 'Ας γελώσω, της απαντούσαν η Πόπη.

— Γιατί να μην τον συλλογιστώ, 'Εδώ είναι γεροντοκόρες και περιμένουν τον πρίγκιπα. — 'Αμ' δεν είν' αυτό. Μαρίκα μου.

Είνα 'τονιά μας. . . Μας ξέρουνε πιά. . . Μας ξέρουνε όλοι.

— Μην είσαι και σ' υπερβολική. 'Υπόχει τιμα γυναίκα σήμερα; 'Αλλως τε και τί κάνομε στο κάτω-κάτω της γραφής.

— Ναι, αλήθεια, τί κάνουμε; προσέθετε μελαγχολικά η Πόπη. 'Η ανάγκη, ή κατασπασμένη ανάγκη μας έσπρωξε. Πώς ξεγελιέται κανείς. Θεέ μου. . . Πώς ξεγελιέται. . .

— Θά μού πής πώς μπορούσαμε να βρούμε κι' εμείς μια τιμα δουλειά. 'Ετσι; Μά δε δουλεύουμε; Για θυμήσουν το μοδιότράκι στη στενή πόρδο. Τί δουλειά, από τα χαράματα ε; Τί βιοσιές, τί δρόμοι! 'Ως και τη νταντί κάναμε στα παιδιά της κυρίας Εδωγέλλας — έτσι δέν την λέγανε; Και το βράδυ σαν σχολάγαμε είμαστε πτώματα. . . 'Αποκοιμώμενα με την μοιραία στο στόμα. . . Και τί καρδιοχτύπια το Σαββατόβραδο μην τυχόν κι' εμείς κρατήσουν τα πρόσωπα. Νά, λοιπόν, εγγάσου τιμα. . . 'Εργασία. Φάε τη ζωή σου, τα νεύτα σου, πάνω στη βελόνα, Δέξου της θρισιές, τους εξευτελισμούς του καθενός. Για να περιμένεις τί; Μη βοήθη κανείς στα στραβά και σε πάρει. 'Αηδία. . . αηδία. . .

Αυτές ή κοινοίτες γινόταν συχνά μεταξύ τους. Και μόνο με τον αδερφό τους ν' έβρισαν που και που κανένα λόγο ή να πιά και

μιά στο δωμάτιό του, στο οποίο καθόταν ως το σούρουπο κλεισμένος ο 'Αλέκος, τυλιγμένος μέσα σε μια στραπωτική μανδύα. 'Εκεί τον γυροφόρε αδόχτο με της χροματιστές παντόφλες του. 'Η Μαρίκα και η Πόπη γύριζαν άργά το βράδυ στο σπίτι και την άλλη μέρα ξυπνούσαν μεσημέρι. 'Ακόμη κι' η κυρία Δέσποινα, ή γρηά οικονομία τους, ποτέ δε ρωτούσε τον ιδιότροπο κι' αμίλητο αδερφό για το φαί. 'Ετσι ή διαβίαις του 'Αλέκου ήταν σιωδής στο σπίτι. Και μόνο όταν τα μάτια του πέρτανε στα μεγάλα κάγκελα των πεθαμένων γονιών στη σάλα, μόνο τότε θυγαίνονταν και τα χείλη του φθάναν κάτι. Τί καλόβολο ή έκφραση του πατέρα του, μέσα στην άλλη νησιώτικη φορεσιά του! Και το μπλάστρον της μητέρας του με τη χροστή καρφίτσα — το μονόγραμμα της — τί ευγενική έκφραση που της έδινε!

«'Αχ, τίνος έμοιασαν; Τίνος έμοιασαν;» αναστεύαζε ο 'Αλέκος.

«Μά οι ευλογημένοι κι' αυτοί τους είχαν δώσει τέτοιον άερα. Είχαν τόση αδυναμία σ' αυτές!» προσέθετε.

Κι' έπειτ' από λίγο:

«Είνα να τύχη κανείς στο αίμα του!»

Και σήκωνε τους ώμους του, γυρίζοντας το κεφάλι δεξιά κι' αριστερά, με τη συνειδημένη του νεογική κίνηση προς τα εμπρός, σά να ήθελε ν' απελευθέρω από κάτι. Στη διπλανή καμαρά η Μαρίκα και η Πόπη, που ντύνονταν για έξω, έκαναν ένα τέτοιο θόρυβο, σά να χοροπηδούσαν μικρά παιδιά. Κάθε τόσο άκουγόταν ή φωνή της Μαρίκας, που τραγουδούσε προκλητικά, έφωνα.

Ο 'Αλέκος πήγε ως τη μισάνοιχτη πόρτα. Κι' η δυο ήταν σχεδόν γυμνές: ή Πόπη πουδάρειε το λαμό της, έν ή Μαρίκα διώθονταν τους μικρούς φιδόγκους της καλτσόδτας της. Κι' ή σάρκα τους άσπρη, κάτασπρη, φάνταζε μέσα από τα χιονάτα άπορόρουχα, προκλητική, καυτηλιώτη, έπειτα από τόσα έρωτικά χάδια!

— Θυρολό πως θα τόνε σχολάσω δίλους τους άλλους και θα κρατήσω μόνο το χοντρό. Πληρώνει, παιδί μου, άστα! Έλεγε ή Πόπη.

Κουτή θα είσαι, της αποκρίθηκε ή Μαρίκα.

— Μά καίμενη τοίχω πη, πως πάω μόνο μαζί του. Σκέψου να μάθη τίποτα καμιά φορά.

— Όλοι έτσι λένε. Τους έχω συχαρή πιά. Κι' άμα σε δη με κανένα άλλον, δέν ξέρεις να το πής, πως είναι άραβοναστικός σου; Γι' αυτό σκάς, καίμενη;

— Κότρες! μοιροσύνη μέσα στα δόντια του ο 'Αλέκος κι' έφυγε από την πόρτα, χλωμάζοντας περισσότερο. Όμως το βράδυ έφραγε μ' εξαρετική δοξεί, το ροσιπιά, που του σέβριζε ή κυρία Δέσποινα, άδειασε ήσυχά το ποτήρι της μαυροδάφνης κι' ετοιμάστηκε να βγεί έξω, τη συντηρημένη του ώρα πάντα — όταν τ' άστρα σιδηρήσαν πιά στα γαλάζια χάος.

Ο 'Αλέκος έκανε μια μεγάλη βόλτα μέσα από της πιο άποκνότερες ονομασίες — απόφυγε πάντα τον κόσμο — κι' έπειτα γύριζε και καθόταν σ' ένα μικρό καφετζό, άποσπασμένο. Ο μόνος άνθρωπος, που άλλαζε μαζί του και μιά κουβέντα ήταν ο καφετζής. Σ' αυτόν ο 'Αλέκος είχε πη ότι έφτανε άναμνάκια και τι γύφο κι' άλλα μικροπράγματα και τα πούλαγε «χοντροχών» σε κάποιο κατάστημα. Κι' όταν ο καφετζής του έλεγε με την ιδιωματική προφορά του:

— 'Αμ' φέρε μας και για το μαγαζί κανένα και να σου το πληρώσωμε.

Τότε ο 'Αλέκος κοινοίσε το κεφάλι σ' ένδειξη προθυμίας και απαντούσε:

— Ναι, ναι, θά σου φέρω. Θά μού κάρνης και ρεζλόμα άλλος τε' αν και σου είπα πως το μαγαζί μού άγοράζει δι τιμάνω.

Εκείνο το βράδυ έφυγε να κοιμηθεί στον 'Αλέκο τρεις νέοι, που δέν είχαν άλλη φορά στο καφενείο. 'Απ' τη στιγμή κατέλαβε, πως και έπειτα κι' έπειτα τον κοιτούσαν άδύνατοι. Ο 'Αλέκος έγινε περισσότερο γλυκός, ήταν και κατέλαβε τα μάτια του μερίδα τ' ατί του όμους έφωνα: «Θαρά τα λόγια των νέων. — 'Ότι τά έφερε, σί, καμιά δουλειά ο ένας.

Ο ίδιος τόνε της βόλτα, έφραζε πρόσθετε ο άλλος.

Πλήρως διαπικά ο 'Αλέκος τον και έφυγε τριγυρίζοντας. 'Ηταν ή πρώτη που άκουγε να μιλούν για της άδελφής με τέτοιο τρόπο. Κι' ήταν σά να έφτανε μιά νύκτα, σε μια πραγματικότητα που να πνάντεται! 'Όσο έτσι, ήταν τότε άδελφές του; 'Α, θεέ μου, σά να συλλογιστή ποτέ. 'Η μυστικότητα που τον έκανε να νομίζει ότι δέν πνάντε γινόταν πίσω από έναν πέλο παύση, ότι το σκοτάδι της νύκτας έφραζε μια θεά σιωπή του, τ' άνομιμα του δέν λόν άδελφών!

Τώρα τα υπήγνια του χριστού δέν τα χέρια του είχαν παύσει από την ταρχή και στο πρόσπασ του άσπρη κάτι κόκκινα σημάδια. 'Ηταν το άνω που άνθεχνε με το κύμα της άρτης μάγουλά του!

Α, έφραζε ν' αλλάζουν ζωή — και Κι' θά της ίσοχόνασε αυτός ν' αλλάξει τώρα αίσθησαν τον έαυτο του έφραζε τόνε σά και μίση χριστούς της πόρτες. Περνούτας από το δωμάτιο κοιμόταν ή κυρία Δέσποινα, είδε τη γυναική της να ροινοίσει μαζεμένη. Κι' έφραζε έκφραση όλα έδώ μέσα. Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ο Λαοταίος, την εποχή που ήταν μέλος της Προσωρινής Κυβερνήσεως, είχε υποσχεθεί την γλύπη Πρώτο να τον παραστημοφορήσει. Σέλας όμως να κρατήσει την υπόσχεσή του.

Μια μέρα, ύστερ' απ' την πτώση του, συνήγαγε τον γλύπη.

— Γιατί, φώναζε, δέν φορείτε το παχάσμά μου;

— Δέν είμαι παραστημοφορημένος. — Μά σας παραστημοφορήσα.

— Άγλα, μού υποσχεθήκατε, να με παραστημοφορήσετε, ποτέ όμως δέν κρατήσατε την υπόσχεσή σας.

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

— Μπα, δέν διαρύεστε! Κατά βάθος, τί είστε ενδιαφέρον; Πηγαίνετε στα μπάνια, άγλα, και μω Πρώτο, δέν μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι παραστημοφορημένος και ποιο δέν είναι;

ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ

Ο μεγάλος δραματικός συγγραφέας 'Εμλ Κι' συνάντησε στο δρόμο του ένα ζητιάνο και του έδωσε μια δεκάρα. Ο ζητιάνος όμως, έφραζε σ' αν μερικούς που συναντούσε στην πόρτα. Περνούτας από το δωμάτιο κοιμόταν ή κυρία Δέσποινα, είδε τη γυναική της να ροινοίσει μαζεμένη. Κι' έφραζε έκφραση όλα έδώ μέσα. Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ

Ο μεγάλος δραματικός συγγραφέας 'Εμλ Κι' συνάντησε στο δρόμο του ένα ζητιάνο και του έδωσε μια δεκάρα. Ο ζητιάνος όμως, έφραζε σ' αν μερικούς που συναντούσε στην πόρτα. Περνούτας από το δωμάτιο κοιμόταν ή κυρία Δέσποινα, είδε τη γυναική της να ροινοίσει μαζεμένη. Κι' έφραζε έκφραση όλα έδώ μέσα. Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρεστική συγγραφέα.

Κι' έφραζε ή εύρε

Ζένες επικαιρότητες

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΝΗΣΙ

Το Μαγικό Νησί είναι η Χαϊτί, η δημοφιλής από της νήσου 'Αντίλλες. Ένας νέος αμερικανός συγγραφέας, ο κ. Μ. Ο. Β. Σήμπρουκ, έζησε επί ενάμιση χρόνο μεταξύ των ιδιαιτεροτήτων αληθινού, συγγενών της παραδόσεως των μαύρων. Αιτίες ή παραδόσεις συνδέονται με της παλιές θεογονίες της Αφρικής, Αφρικής, από όπου κατάγονται οι Χαϊτιανοί. Η θρησκεία τους, είναι η λατρεία του Βουντού, ο Σήμπρουκ, για να παρακολουθήσει της μυστηριώδεις ιεροτελεστίες της, έμεινε στην Χαϊτί, στην εικόνα, τον βλέπουμε με την στολή του νεοφίτου, κοντά σ' ένα βουνό του Βουντού. Από το βιβλίο στο οποίο ο αμερικανός συγγραφέας συνέγραψε της εντυπώσεις του και που έπληξε εκατό χιλιάδες αντίτυπα στην 'Ηνωμένη Πολυτελείς, σ' ένα μεταφράζουμε το παράδοξο αυτό κεφάλαιο. Ο συγγραφέας αναφέρει την αφήγηση ενός μορφωμένου ιδιοκτήτη του Πολυτελείς, που θεοοφείλει ότι η Χαϊτίανες μάγισσες ανασταίνουν συχνά τους νεκρούς και τους βάζουν να εργασθούν για δόξα δική τους.

«Την άνοιξη του 1918 ήταν η καλή εποχή του ζαχαροκάλαμου και το εργοστάσιο που ε-τροφοδοτείτο από της φυτείες του, είχε προσφέρει και ένα φιλοδώρημα μαζί με το ήμερο-μίσθο των εργατών που ερχόνταν να προσληφθούν. Σε λίγο, απ' την πεδιάδα κ' από το βουνό, ολόκληρες οικογένειες, άνδρες, γυναίκες, παιδιά, κουβαλώντας της άποικιές τους ήρθαν στο γραφείο προσλήψεως κ' από εκεί ξεχύθηκαν στα χωράφια.

«Ενα πρωί, ο γέρος νέγκρος Τι Ζοζέφ φάνηκε επί κεφαλής μιας ομάδος κουρδισμένων που τον ακολουθούσαν με συτό θήμα και αποβλακωμένο ύψος, σαν αυτόματα. Καθώς τους έβαζε στη σειρά για να τους προσλάβουν, οι δυστυχισμένοι έμειναν με το βλέμμα απλάνες, σδυμένο, σαν απορία, και δεν έδωσαν καμιά απάντηση όταν τους ζήτησαν τα δνόματά τους.

«Ο Ζοζέφ εξήγησε ότι ήταν απολίτιστοι χωρικοί που ήρθαν απ' της πλαγιάς του 'Βουνού του Διαβόλου», στα δομινικανά σύνορα κ' δ,τι δεν γνώριζαν καθόλου τη γλώσσα που μιλούσαν στην πεδιάδα.

«Ε, λοιπόν, αυτά τα όντα δεν ήταν άνθρωποι, αλλά δυστυχισμένοι ζομπις (πεθαμένοι) που ο Ζοζέφ, βοηθούμενος απ' την γυναίκα του Πίστη, είχαν βγάλει απ' τους ήσυχους τάφους των, για να τους βάλουν να δουλεύουν για όφελος δική τους.

Οι δυστυχισμένοι ζομπις εστάλησαν στα πιο μακρινά χωράφια κ' έμειναν σαν μιά οικογένεια. Το βράδυ όμως, ενώ η Άλβες δημι-αδες μαζεύονταν γύρω από το τσιγκάλι του βρα-καλιάρου, η Πίστη έβαζε δ.ν.δ. τσιγκάλια στη φωτιά, γιατί, όπως ξέρει ο καθένας, οι ζομπις ποτέ δεν πρέπει να γενθούν άλατι ή κρέας.

Κάθε Σάββατο απόγευμα, ο Ζοζέφ πήγαινε να πάρη την πληρωμή της ομάδος. Πότε η Πίστη, πότε ο Ζοζέφ πήγαινε στην πλατεία του Στανού για την οικορομαζιά της Κυριακής, πάντα όμως έμενε ο ένας τους μαζί με τους ζομπις, για να τους ετοιμάσει το φαγητό ή για να τους προσέχει μη φύγουν.

Το Πάσχα, είχανε τρεις μέρες ανάπαυ-σι οι εργάτες, απ' το Σάββατο ως τη Δευτέρα. Ο Ζοζέφ, με της τσέπες γεμάτες χρήματα, πήγε στο Πόρτ-δ-Πρένς αφήνοντας την Πί-στη σπίτι, με την αίσθηση παραγγελία να φυλάει τους ζομπις και με την υπόσχεση ότι θα την αφήνει να πάη στην χώρα την Τρί-τη του Πάσχα.

Όταν έφθασε όμως η Κυριακή, η γυνή έν-νοιωσε τη μοναξιά κ' η καλή της καρδιά πο-νοήθηκε για τους δυστυχισμένους ζομπις. «Ίσως, συλλογιόθηκε, θα ευχαριστιόνταν να δούν στην πλατεία του Στανού της λιτανείες και το εθιμικό πλήθος.

«Αφού τίληξε λοιπόν το κεφάλι της σ' ένα καινούργιο φουλάρι, με χτυπητά χρώματα, ξύπνησε τους ζομπις από τον ύπνο τους, τους σέβρισε ζώτες της νερόβραστες μπανά-νες που αποτελούσαν το γεύμα τους και ξε-κίνησαν μαζί για την χώρα.

«Εφθασαν στο παζάρι, μπροστά στην εκ-κλησία, όπου ήταν πολλές εκατοντάδες καλ-βές. Σε μιά αδειανή, ή γυνή εγκατέστησε τους ζομπις. Αυτοί, σαν να κοιμόνταν με ανοιχτά μάτια, κινήσαν με απλάνες βλέμ-μα χωρίς να βλέπουν, ενώ ή καμπάνες άρ-χιζαν να χτυπούν και ή λιτανεία έβγαζε απ' το σπίτι του παπά. Μπροστά πήγαιναν οι πα-τάδες ντυμένοι κόκκινα, με το χενσό σταυρό

Ο Μ.Ο. Β. Σήμπρουκ κοντά στο βουνό του Βουντού.

ψηλά, ακολουθούσαν άρακάκια ντυμένα με δαντελένια φουσάνα και κορτσάκια του κοινοτικού σχολείου ντυμένα λευκά, με χρο-ματιστές κορδέλλες στα μαλλιά τους.

Κοντά στο μεσημέρι, πέρασαν γυναίκες με καλάνια ανάμεσα στο πλήθος. Άλλες που-λούσαν γλυκίσματα από σίκα και μπανάνας. Άλλες ποτοκάλια από λεμονάδες. Άλλες μπακαλιάρω και ρέγκες.

Η Πίστη, τρώγοντας τη ρέγκα και το μπασκότο της, λιπόταν τους δυστυχισμένους ζομπις που είχαν εργασθή τόσο πιστά για τον Ζοζέφ στα χωράφια του ζαχαροκάλα-μου και που δεν είχαν τώρα να φάνε τίποτα, ενώ ολόγυρά τους όλοι γλεντούσαν. Καθώς περνούσε μια πωλητριά, τους άγγαρε ένα γλυκίσμα φτιαγμένο από φρούτα. Οι ζομπις

Η προσεχής

ΕΒΔΟΜΑΣ

άντι 28 σελίδων

ΣΕΛΙΔΕΣ 32

Με ένα χαριτωμένο φέξ-τρού.

π.ς. άρχισαν να γλίστρουν και να τα κομμάτια που τους έδωσε ή γυνή.

«Αλλά, ο ζαχαροκάλαμος είχε άπο-γλυκίσματα προτού τα βάλει στη φω-οί ζομπις, μόλις γρήγορα και κα-κατάλαβαν ότι είχαν πεθάνει και, κώ-τας ροδρεά, σηκώθηκαν και σημάχη-το θάνατο.

Κανείς δεν τόλμησε να τους ε-κατά περπατούσαν ποταμά και απ-απίνες του ήλιου κ' όλο, όπως και ή γνώριζαν ότι δεν ήταν παρ' απ' α-Περπατώντας στη γαμψή, στο πα-χωρίς να βρεθή κανένας που να τις σ-ση ή να τους ακολουθήσει, αυτοί κ' οι-νοι κ' αυτές ή πεθαμένες έτρεχαν απ-χωρό τους, στην πλαγιά του βουνού Διαβόλου. Κι' οι κάτοικοι, στο παρ-γνώριζαν άλλος τον πατέρα του, άλλ-αδελφό του, άλλος τη γυναίκα του και π-πεθάνει.

Οι ζομπις όμως προχωρούσαν σ-συτό θήμα τους, χωρίς να ανησυχ-νένα. Μιά μητέρα γνώρισε το παιδί της νεκρική αυτή παρέλαση και θέλησε να κ-καλίσση. Το παιδί της όμως την έμαρ-διάφορα και καθώς ή μητέρα τον σφ-ταιν χάρμο, πέρασε από πάνω της και κ-κολούθησε όλη ή συνοδεία. Τρέμοντας κ-κοιμητήριο όπου κάθε ζομπις έφ-μάρμαρα και το χώμα γύρω απ' τον παρ-για να μπορεί να μη μέσα Σ' αυτή την παρ' όμως, σοφίζονταν τα κορμιά τους άποσινθύνει.

Οι συγγενείς των δυστυχισμένων π.ς. ξανάβηκαν τα χωράφια. Επ-φρόνουν, έστειλαν έναν άνθρωπο στην πε-να παραγγιλέει στο πέρας του Π.Σ. που βρέθηκε, την επομένη με το κρη-τρυπημένο από τσεκονιέρ.

Σε όλη τη Χαϊτί δεν υπήρχε καλός έπιστήμων από τον δόκτορα Άντον Β. Μιά μέρα που θροσκόταν στο γραφ-ο Σήμπρουκ, τον ανέφερε την αφήγ-Πολυτελείς, ζητώντας μιά λογική εξήγ-«Αγαπώ τον κ. Ζοζέφ, απερίη ή

δεν ποτείο ούτε στα θαύματα α Παν-δαντελένια φουσάνα και κορτσάκια του κοινοτικού σχολείου ντυμένα λευκά, με χρο-ματιστές κορδέλλες στα μαλλιά τους.

Κοντά στο μεσημέρι, πέρασαν γυναίκες με καλάνια ανάμεσα στο πλήθος. Άλλες που-λούσαν γλυκίσματα από σίκα και μπανάνας. Άλλες ποτοκάλια από λεμονάδες. Άλλες μπακαλιάρω και ρέγκες.

Η Πίστη, τρώγοντας τη ρέγκα και το μπασκότο της, λιπόταν τους δυστυχισμένους ζομπις που είχαν εργασθή τόσο πιστά για τον Ζοζέφ στα χωράφια του ζαχαροκάλα-μου και που δεν είχαν τώρα να φάνε τίποτα, ενώ ολόγυρά τους όλοι γλεντούσαν. Καθώς περνούσε μια πωλητριά, τους άγγαρε ένα γλυκίσμα φτιαγμένο από φρούτα. Οι ζομπις

Καί, ανεβαίνοντας στην καρέλα απ' απ' την ψηλότερη θύρα μιά δόξα του ένα χοντρό βιβλίο. Τίποτα απ' απ' τους ζομπις, που τους έδωσε ή γυνή. «Αλλά, ο ζαχαροκάλαμος είχε άπο-γλυκίσματα προτού τα βάλει στη φω-οί ζομπις, μόλις γρήγορα και κα-κατάλαβαν ότι είχαν πεθάνει και, κώ-τας ροδρεά, σηκώθηκαν και σημάχη-το θάνατο.

ο Διάλογος της Βδομάδος

Η ΚΑ'Υ'ΜΕΝΗ Η ΘΕΙΑ

Στην εκκλησία της 'Αγίας Μαγδαληνής, στο Παρίσι.

«Ο Μαρξήσιος ντ' Αλεξί-... Μαλλιά φαρνά μοναχά μαύρο — παρδαλωδός ξανθό, μάλιστα. . . . Λεπτός και ψηλός. Μία έκφραση κυριασμένη στο πρό-σωπο. . . . Υψος έπιδελτικό.

«Ο Μαρξήσιος: «Ολίγον παχειά, άσπρά όρεκτική όμως άκονα. Τα μαλλιά, . . . παρδαλωδός ξανθό, Καπέλλο πολύ νεανικό. Μολοντί χωρισμένοι από δωδεκαετίας, ό μαρξήσιος και ή μαρξήσια συναντώνται στην εκκλησία της βαρώνης ντε Πορρεντουί, θείας και μαρξήσιας, της οποίας είναι οι μόνοι κλη-ρονόμοι. . . .

«Ο Μαρξήσιος: — «Η καϊμένη ή θεία. . . . Από τα τρακάρια τόσα πρόσωπα που περιφέρονται στη νεκρώσιμη ακολουθία, ότε ένα δέ θα φαντάζεται πως είναι δυνατόν να την λιπάρει τόσο. . . . Κι' όμως αυτό εί-ναι ή άψιδα, Διάβολε! Το είχα πάρει συνή-θια πιά να τη βλέπω ξωνανή. . . . Όταν παντρεύτηκα, ή μάλλον όταν με πάντρεψε, ά-ποτέλλοσε το μεγαλύτερο μέρος των. . . . Ελπί-δον μου για το μέλλον. . . . Και ιδού τώρα που ακολουθώ — είναι ή μόνη, άλλως τε . . . — ή έλπίδα μου αυτή. . . . Πόσο άγριασαν όμως, Θεέ μου. . . . Δεκαεννιάμισι χρόνια!... Όσο για της υπόλοιπες ελπίδες μου (ρίχνον-τας μιά ματιά στη μαρξήσια που είναι γονα-τισμένη στην απέναντι πλευρά της εκκλησίας:) να τίς! Τι λεπτή και τί κομψή που ήταν τότε! . . . Πώς άλλαξε! . . . Διάβολε! Ο άσπρος ματωδός κορσός τον οποίον φορούσε στις 8 Μαΐου του 1902 θα την στενοχωρούσε τώρα κορμιά. . . . Στο σύνολο, όμως, κρατιέται ά-κονα καλά ή γυναίκα μου. . . .

«Η Μαρξήσια: — «Η καϊμένη ή θεία! . . . Είμαι βεβαία πως απ' όλους αυ-τούς δομείς, εγώ μόνο την λιπάρω πραγμα-τικά. . . . Κι' όμως, δεν είμαι εγώ ή κληρο-νομιάς της — ή μάλλον, δεν την κληρονομώ παρά δυνάμει του συμβολαίου που εφφρόντισα να συνταχθώ όταν έπληρα το διαγύμ μου. . . . Ο Έκτορ, άραγε, θα φέρη δυσκολίες; . . . Δεν το πιστεύω. . . . Γιατί μπορεί νάναι επι-πλοώας και ελαφρός μέχρις απελπισίας, στο βάθος όμως έχει υποτιμολόγηση χαρακτήρα. . . . Η λαίλαδα, τα λουλούδια, οι πατάδες, όλα πιά μου θμίζουν την ήμερα των γάμων μας. . . . Εύτυχος που δεν θάντεληφθη ποτέ στην μη δέν τ'όχι από τα μάτια μου. Της έβρα αυτές της ματιές του. Πόσες φορές δεν της συνέλαβα να απευθύνωνται σε μένα. . . . Το τέρας! Θα στοιχημάτιζα πως ποιά θα σάς πώ δεν είμαι βέβαιος ότι σ'α-τήμα των ζομπις, τοίχαρτα και τρι-φικές περιπτώσεις, δεν αναμνηστικά ή-φοιχτό της κατηγορίας της έγκληματι-γείας. Μπορεί πολλούς από εκείνους να γάζοντα στα χωράφια να τους ήθελαν να τους τάφους των όπου ήσαν μέσα στα πε-τρά τους, θαμνίνα από τους συγγενείς — Μήπως είναι, ούτως ή όσως, ή κα-κία σαν σημάδια διαλέψεως της ζω-ής; . . . Θά σάς δείξω κάτι, είτε ό θέ-τε, όποιον θα σάς δώση την λίαν το κα-πού σάς άπαρσώξει.

«Την στιγμή που οι συγγενείς και φίλοι της μαρξήσιας, έχουν βγει από την εκκλησία κ' ακολουθούσαν την κηδεία, άρχίζει να βρέχει. Ο μαρξήσιος αντιλαμβάνεται ότι ή γυναίκα του δεν έχει διατρέλλα, και, υποτιμολογώντας, της προσφέρει τη δική του, για να την βοηθήσει να περ-σ' άμάξ της).

«Η Μαρξήσια (προσπαθεί να κρύψη τη στανίση της): — Μά δεν είναι σωστό!... θα βρεχίτε εξ αίτιας μου, κύε. . . . όσως τε. . . . Είστε πάρα πολύ ευγενικός. . . . Ο Μαρξήσιος (προσποθόντας να έπαιρ-σ' τον άδιάφορο): — «Ω. . . . δεν πει-νάω αυτό το όρώς καπελλάκι. . . . Η Μαρξήσια: — Μήπως θα δο-σάτε προτιμότερο να έχω φορέση το κρέ-στον όλων ατίνες, χωρίς να έπάρουν από τον κορμολών ληθαργικών έπαινων με-γάλης διαρκείας.

«Και το γεγονός της ταξής άπάνης ή-όποιον εδδούσαν τωαιτής φτώχειας. . . . Δέν θεωρηθή ός έγκλημα, άποφύγετε να είναι το αποτέλεσμα. . . . Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

«Η Μαρξήσια (με το χέρι στο πό-μολο της πορτέρας του άμαξιού της, με δι-σταγμό): — «Έχετε έρθει με. . . . το άμάξι σας; . . .

«Ο Μαρξήσιος (δείχνοντας ένα από τα άμάξια της κηδείας): — Αλλά όλα είναι κατ' άμάξια μου. . . . Όλος ό κόσμος ξέρει πως είναι τώρα δώδεκα χρόνια που έχω γίνει πεζοπόρος, για λόγους. . . . άνωτέρας διάς! Νομίζω δέ πως δάταν άπρεμο να έμφανισθώ με το «άμάξι μου» άμέσως μετά τον θάνατο της καϊμένης της θείας. . . .

«Η Μαρξήσια (δυστέρα από ένα μικρό διαταγμό): — «Ερχόσαστε στο δικό μου; Νο-μίζω πως θάταν υπερόβολή έμ μέρους μου να σάς άφίσω να μπιτε μέσα σ' ένα απ' αυτά τα κάρα, κ' εγώ ν' ακολουθώ μονάχη μέσα στο κομπέ μου. . . . Έμπρός, ανεβήτε γρήγο-ρα! Ο κόσμος έχει σταθή και μās κοιτάζει, και ή καϊμένη ή θεία βρίσκειται ήδη στη γωνία της όδου Ντουφύ. (Ανεβαίνουν. Το κομπέ ξε-κινά).

Ο μαρξήσιος αντιλαμβάνεται πως ή γυναίκα του δεν έχει δια-τρέλλα κ' ή υποτιμολογείται της προσφέρει την δική του. . . .

«Ο Μαρξήσιος: — Τι είναι τα ά-πρωτα, τέλος πάντων! Αν μου τώσετε κα-νένας, σήμερα το πρωί, πως επί μίσηση ώρα, θήμασε πλάι-πλάι μέσα στο ίδιο άμάξι! . . .

«Ο Μαρξήσιος: — Τα νεκροταφεία, λοιπόν, είναι τόσο μακρύν; . . .

«Ο Μαρξήσιος: — «Όχι. Όταν πηγαίνει όμως κανένας με θήμα σημετάων, το τέ-α-τέτ μας σάς τρομάζει. . . .

«Η Μαρξήσια: — «Εμένα. Κάθε άλλο! Δεν είμαι καμιά κομψή! Για να είμαι ελικοκλής όμως. . . . δεν έχω προγεννημά-τις. Φοβόμουν μήπως άσχημο. . . .

«Ο Μαρξήσιος: — Πεινάτε; Για να δώμε, που βρισκόμαστε. . . . Α! Μπο-νά στο Βουντού. . . . Ελάτε, μιά στιγμή από το πρώτο εστιατόριο και θα σάς φέρω κά-τι — δ,τι θέπετε — να τσιματήσετε. . . .

«Η Μαρξήσια: — Μιλάτε σοβαρά; Να σταματήσετε όλη την κηδεία γιά. . . .

«Ο Μαρξήσιος: — Δε θα σταμα-τήσω τίποτα! Δε θα τώ Θεό, είμαι άσπια άσπε-τα σέλιος, όστε. . . . Έφθασα άμέσως! . . . (Ανοίγει την πορτέρα, και μ' ένα σάλτο βρί-σκεται στο δρόμο. Το άμάξι έμκακινώθει το δρόμο του).

«Η Μαρξήσια (μόνη): — Τέλος πάντων, δ,τι κ' άν πη κανένας, όταν θέλη-σώ σέλιος, όστε. . . . Έφθασα άμέσως! . . . (Ανοίγει την πορτέρα, και μ' ένα σάλτο βρί-σκεται στο δρόμο. Το άμάξι έμκακινώθει το δρόμο του).

«Ο Μαρξήσιος (άνοιγει την πορτέ-ρα καί δομά στο άμάξι μ' ένα όγκωδες δέμα στο χέρι): — Σας έφερα δ,τι χρειάζεσται. Δέν θα πεθάνετε ούτε της πείνας ούτε . . . της

θείας, γιατί έφερε και μιά μπουκάλια κρασί. . . . Η Μαρξήσια (με το στόμα μου-νομένο): — Η καϊμένη ή θεία. . . . Αισθά-νομια μιά τύχη. . . .

«Ο Μαρξήσιος: — «Ελάτε δά! Δέν θυμάστε πως έμπούκαμε, μέχρι φροκινότητος, τον κόσμο που έτρωγε στο σπίτι της; Ο Θεός μου! Σέχασα να πάω κανένα ποτήρι! Θά πη-τε άναγκαστικώς από την μπουκάλια. . . . Θά μου έπιτρέψετε όμως. . . . γιά να μην έχω-ν θέαμα οι δαδάτες. . . . (κατεβάζει τα σκά-τα του άμαξιού).

«Η Μαρξήσια (αφού ήπας, με μιά λάμψη στα μάτια): — Θά διώξτε κ' έσες, όμως, ίσως. . . . Μήπως θέλετε. . . . είν-δεν συγχάνεσθε; . . .

«Ο Μαρξήσιος: — Θά δώτε είν-συχάνομαι! (Πάρνει την μπουκάλια και πί-νει κ' αυτός από το στόμα της). Για πέστε μου Κλοτίλδη. . . . Αυτά τα κατεδασμένα σκά, αυτά τα τρώφμα, αυτή ή άδειασμένη μπουκάλια, δ,τι αυτά δεν σάς θμίζουν την πρό-τις σας ερωτική έκδορ-μη. . . . τον πρώτο και-ρό του γάμου μας; . . .

«Η Μαρξήσια (άπειλόντας τον με τον «ματαιά» που κρατάει στα χέρια της): — «Ε-κτωρ! Δέν ντρέπεστε, μιά τέτοια μέρα. . . . πλίσω από το φρέτρο της θείας σας. . . .

«Ο Μαρξήσιος (δαγκώνοντας τον άπειλητικό «ματαιά»): — Καί γιατί να τρα-πά, παρακαλώ; Μήπως αυτή δεν μās ένοωσε;... Ο πατέρας σας δεν ή-θελε αιώνα τον γάμο, γιατί με εύρισκε φτω-χό. . . . Κι' αν δεν έ-πενέβαινε αυτή μοιά-ζοντας την περιουσία της, μετά τον θάνατο

της, και στους δύο μας. . . . Α! θεία! θάκου-τε τώρα να τρώχουμε στους δικηφόρους. . . . Η Μαρξήσια (άναστενάζοντας): — Αλλοιμονό! Δεν θάνα ή πρώτη φορά. . . .

«Ο Μαρξήσιος: — Κλοτίλδη! Μου είπατε ένα σκληρό λόγο! Κι' όμως, δύσκολο από την ώρα αυτή που περάσαμε μαζί, θαρρώ πως δεν τον άξιζα. . . .

«Η Μαρξήσια: — Καί τί είναι μιά ώρα μπρος σε δώδεκα χρόνια; . . .

«Ο Μαρξήσιος: — Είναι π.ο.λ. ά- όταν ή δ,τι αυτή είναι γεμάτη μετάνοια. . . . Θά μπορούσαμε να κανονίσουμε το ζήτημα α-πό μόνοι μας! . . . Εάν μου έπιτρέψετε να σάς έπισκεφθώ. . . .

«Ο Μαρξήσιος: — «Α! Για την κληρονομιά, στην άσχη. . . . (Της φίλει το χέρι).

«Η Μαρξήσια: — Αφήστε με να τρεφθώ. . . . Είναι τόσο επικίνδυνο αυτό που προτείνετε. . . .

«Ο Μαρξήσιος: — Ναί Κλοτίλδη!... Ηολύ επικίνδυνο. . . . (Σταθεί να την άγκα-λιάσει).

«Η Μαρξήσια (απαρνημένη): — «Ε-κτωρ! Σέχνατε ότι βασανίζατε στην κηδεία της καϊμένης της θείας! . . .

«Ο Μαρξήσιος: — Τότε. . . . από-ψε το βράδυ. . . . όταν ή κηδεία θάξη τελει-ώση. . . . δεν θα βρεθεί, μέσ' στην καρδιά σας Κλοτίλδη, μιά συγγνώμη για μένα! . . .

«Η Μαρξήσια: — Θεέ μου! . . . Ακούτε της καμμένης; Έφθασα κ' άμα-ς. . . . Με συγχώρεστε. . . . Ναί, ελάτε. . . .

«Ο Μαρξήσιος: — Σηκώστε όμως τα σκά, γιά το Θεό! . . . Όλος ό κόσμος θα νομίσ-σάι. . . . σάς συγχώρεσα κ' όλας! . . .

ΕΙΣΔΥΜΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ANDRÉ MYCHO

Ο ΘΕΙΟΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ο Λεόν Ντερμαϊζ, συμβολαιογράφος στο Σαιν-Μαγκλόουρ, μικρή νορμανδική πόλη, έλαβε ένα πρωί απ' τη Γουιέν, ένα γράμμα του θείου του Ματθίου Ριμπαλιέ, πού, πού δεκαετίας, είχε καταδικασθεί σε πέντε ετών καταναγκαστικά έργα και δεκαπέντε ετών φυλάκιση, επί άπαυτη.

Ο κατάδικος έγραφε στον άνεψό του ότι έπετυχε την ελάττωσι της ποινής του και θα έφθανε στο Σαιν-Μαγκλόουρ σε χαμιά δεκαπενταριά μέρες!

Ο συμβολαιογράφος, πού είχε παντρευτεί την κόρη ενός επιθεωρητού των δασών, απέλαμβανε της γενικής εκτίμησής τους. Απ' την εποχή πού εγκατέλειψε το Μονπελιέ για να εγκατασταθεί στο Σαιν-Μαγκλόουρ, δεν ανέφερε τίποτα σε κανένα γι' αυτή την πολύ λίγο κολακευτική συγγένειά του.

Μόλις έλαβε το γράμμα, ο Ντερμαϊζ έννοιωσε ζάλη. Μόνο χάρις σ' ένα ποδόλυτρο ή γυναίκα του μπόρεσε να τον σώσει από μια μοιραία άποπληξία.

Όταν συνήλθε, έρωτηθείς για την ξαφνική αίτια της άδιαθεσίας του, αναγκάστηκε να φανερώσει ότι ολόκληρη, τουλάχιστον ένα μέρος της αλήθειας.

— Ένας θείος μου, είπε, μου αναγγέλλει την επιστροφή του απ' τη... Μπολιβία, όπου έμεινε πολλά χρόνια... Τον είχα ξεχάσει ολόκληρο, τον λαμπρό άνθρωπο!... Καταλαβαίνεις λοιπόν, τί έκπληξις!... Δεδομένου μάλιστα ότι οι θείοι απ' την Αμερική, κατά παράδοσιν...

... Φέρνουν τὰ εκατομμύρια των χρυσωθρών! Και πως είναι αυτός ο ουρανοκατέβας θείος;

— Ουρανοκατέβας, τί έξοχη ειρωνία! — Την τελευταία φορά πού τον είδα ήταν παχουλός και ξανθός... Είναι τόσος καιρός θωός...

Τι να γίνει; Ο Ντερμαϊζ ήταν υποχρεωμένος να περιμένει την άφιξη αυτού του άνεψου θείου, να του μιλήσει κατά μόνας, για ν' άποφύγη κάθε δυσάρεστη αποκάλυψη και να τον ξαναστείλν το γρηγορότερο όσο το δυνατό πού μακριά!

Γοτερα από δώδεκα μέρες, κατά της ένδεκα το πρωί, ο Ματθίος Ριμπαλιέ χτυπούσε την πόρτα του συμβολαιογράφου.

Το χαρτζήλι του (τόσων χρόνων οικονομίες... του κατέργου) του είχε επιτρέψει ν' αγοράσει καινούργια ρούχα. Ο άνεψός του πού τον φανταζόταν με την μορφή του Γιάννη Αγιάννη στον πρώτο τόμο των «Αθλίων», με την άτιμητική καζάκα και τον σκούφο, καθήσυνε λιγάκι βλέποντάς τον να μπαίνει.

Ήταν ένας γέρος ψηλός και λιγνός, καλοφτιαγμένος θωός. Το χλωμό πρόσωπό του είχε μια άγρια έκφραση. Το βλέμμα του ήταν ποτηρό και χαυόποπο συγχρόνως. Μιλούσε λίγο, με δραχνή φωνή πού δεν επιδεχόταν αντίρρηση.

— Νάμαι, είπε ορθά-κοστά, με ότι έχω στην τσέπη μου: το κοστούμι πού φοράω και τρία φράγκα κι' έδωμηντα πέντε! Έσύ όμως, ένας συμβολαιογράφος, θα είσαι πλούσιος και θα μπορείς εύκολα να με βοηθήσεις!

Θεός Ματθίε, διαμαρτυρήθηκε ο Ντερμαϊζ, μή νομίζετε πως είμαι πλούσιος!... Πολύ δικαίως, ένα συμβολαιογράφος θεωρείται «μπαλός»! Είναι πολύ φάρμα μάλιστα!... Ας είναι, έχω θά σάς δώσω εκατό φράγκα, γι'...

Ο άπολυθείς κατάδικος σηκώθηκε άναγκασμένος.

— Ας τά λόγια, μικρό μου Λεόν! Ξέρω πολύ καλά πόσα κερδίζει ένας συμβολαιογράφος! Μή νομίζεις πως θα με ξεφορτωθής σ' ένα φωροελαστωτικό!... Το σπύτι σου πού γουστάρει, θά μείνω εδω!

— Μα αυτό είναι αδύνατο!... Είμαι παντρεμένος...

— Και τί μ' αυτό; Θά με συστήσης στη γυναίκα σου. Δεν έχετε παιδιά; Ένας λόγος παραπάνω για να με «εισθετήσετε»!... Δεν ξέρει από πού έρχομαι;

— Ούτε εκείνη, ούτε κανείς άλλος!

— Νά είσαι ήσυχος, δέ θα το μάθουν από εμένα!

Ο δυστυχισμένος Ντερμαϊζ, παραχαλισμένος, σφόγγισε το μέτωπό του και συλλογίστηκε. Δυό τρόποι παρουσιάζονταν για ν' άποσπασθεί το τρομερό σκάνδαλο: να δώσει ένα μεγάλο ποσόν στον Ματθίό Ριμπαλιέ για να εξαφανισθεί ή να τον περισυλλέξη, ανά τον υιοθετήση, σύμφωνα με την έκφραση του κατάδικου...

— Αλλά, εκτός του ότι θά ήταν δυσάρεστο και όδυνηρό να δώσει ένα μεγάλο ποσόν, πούδ μπορούσε να του εγγυηθεί πως ο θείος του δεν θά το έδωσε σε μερικές εβδομάδες για να ξαναρχίσει τους εκδασμούς.

— Έτσι, είπε ο συμβολαιογράφος με έκτακτο τέρησι, μέινετε! Σας προειδοποιώ όμως πως...

«Η κυρία Ντερμαϊζ ήπνευσε» με περισσώτερη εγκαρτερότητα την παρουσία του «χρδαίου άποκειμένου»

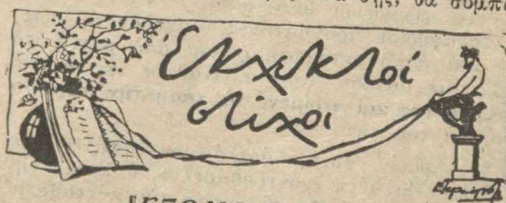
μου είναι αδύνατο να σάς εξασφαλίσω παραπάνω απ' την τσέπη και τη στέγη.

— Και τον καπνό μου;

— Και λίγο χαρτζήλι;

— Ό! πολύ λίγο... Μήν ξεχνάτε όμως ότι τη μέρα πού κάποιος από εδω θά μάθη πούδ εισάστε... το παρελθόν σας, δεν θά περιμένετε πιά τίποτα από μένα!

— Σύμφωνα, μικρό μου Λεόν, είπε ο Ριμπαλιέ με καλόκαρδο ύφος. Θά δής, θά συμπε...

ΕΚΧΕΚΛΟΙ ΟΙΧΑΙ

Περιποιημένη-πάβλα και ήμικύλιον, κατακορύφως τοποθετημένα κι' από χρωστήρα λεπτό ζωγραφισμένα, με τη χροιά παρμένη από ορδα ματωμένα, μοιάζουν τὰ χείλη σου.

Όπως τὰ βλέπω έκστατικός και νεύοντάς το γέλιο τους, πού μοιάζει με τής χαράς των έξωτον σκωπό. Και λέω να πάω την περιποιημένη τους για να τονίσω τη λέξη: «Σ' αγαπώ».

ΤΡΥΚΡΟΣ ΑΝΘΙΑΣ

Απ' την συλλογή «Τὰ Σπυρίγματα του Άλχητη»

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΓΙΟΡΤΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΣ ΚΑΙ ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΕΣ

Είπατε, της τελευταίας αυτές μέρες, ή δόξ Σαβίτου, ή δόξ Βρομύ, κι' βλοι τέλος οι έμπεικοι δόμοι τί κίνησι παρουσιάζουν;... Τι «φαινομενο» αυτό παρουσιάζεται κάθε χρόνο, τέτοια εποχή... Πλησιάζουν, βλέπετε, ή «γιόρτες».

Από της 26 'Οκτωβρίου—του 'Αγίου Δημητρίου—μπαίνουμε σε μια σειρά θεοσκευτικών και κοινωνικών γιορτών, πού δεν τελειώνουν παρά ύστερ από δύομισή μήνες—στός μήνα του 'Ιανουαρίου... Ο ρουμής, τί τά ήλιστα, τό θεωρεί «γρουσουζιά» να μη γιορτάζει... Σε τί συνίστανται άλλως τε ή «γιόρτες» μας; Σε κανένα οικογενειακό γλεντάκι, ή λίγη «σοκολατία», και—τό ιδιαιτέρως—στην προσφορά δώρων... 'Αλλοίμονο σε θύσους ήσαν υποχρεώσεις... 'Οφείλουν να της εκπαιδεύουν όλες της ημέρες εκείνες, να «μαθαίνουν», κατά το δή λεγόμενον, από τους έμπεικους.

Σε άλλες εποχές θωός, και σε άλλους τόπους, δεν συνέβαινε τό ίδιο... 'Υπήρχαν κι' αλλε περιόδοι γιορτών, ή όποιες θωός κάθε έλλη ήσαν παρά... γιορτές όπως ή σημερινές.

Η θεοσκεία, βλέπετε, εκείνες ήσαν άγριες, ανόρθες, άπληθυσμένες... Και οι πιστοί τους πλήρωναν τον φόρο του φανατισμού των...

— Χί! Χάν!... Χί! Χάν!...

Και τό έκκλησίασμα έν χορψ επανειλάμδα...

Η πύ άπάνθρωπος θεοσκευτικής τελετής πού έγινωσεν ή ανθρωπότης, έγίνοντο για τήν λατρεία του Μίθρα. Ο Μίθρας αυτός—τον όποιον ο 'Ερόδοτος συγγέει με την 'Αφροδίτη και τον 'Ερωτα—ήταν, στην αρχή, Περσική Θεότης. Από τους Πέρσας θωός την έπαιαν οι Ρωμαίοι, απ' αυτούς δέ διεδόθη σ' ή άλλων την τότε Εσώποη: Στην Δανία, στην Ουγγαρία, στην 'Ελβετία, στην Γερμανία και στην Γαλλία. Μόνον στην 'Ελλάδα δεν έφθασε...

Ο Μίθρας ήταν μια θεοποίησης του 'ήλιου. Η λατρεία του δ' έξεδηλούτο με... τον φόνο ανθρώπων! Την ημέρα της γιορτής του Μίθρα, έδίδοντο—ως και στην πολιτισμένη Ρωμική άκμή—διάφορες τελετές, κατά της όποιες έγίνοντο φρικιαστικές στην λεπτομέρειά τους ανθρωπίνες θυσίες.

Οι ναοί όπου έλατρεύετο ο Μίθρας άπέτελλον ένα ένα νηρού, άριερωμένο στο Θεό, της δυό πλευρές του όποιου υπήρχαν από έξη διαμερίσματα. Τα δώδεκα αυτά διαμερίσματα αντιστοιχούσαν στις δώδεκα δοκιμασίες, της όποιες όφειλε να ύποστη ή «μυστική»—δηλαδή το θύμα...

Στο πρώτο διαμέρισμα, ο «μυστήτης», αφού έκανε ένα λουτρό, έτοποθετείτο επάνω σ' ένα τραπέζι, γεμάτο ορθη μυτερά καρφιά, πού του καταείργιζαν της σάσκες. Κατόπιν—στό δεύτερο διαμέρισμα—έβαζαν τὰ πόδια του δυστυχισμένου θύματος μέσα σε χιόνι, ή σε ύγχι έλαση... Στο τρίτο διαμέρισμα, του έκαιγαν τὰ χείλια. Στο τέταρτο τον έμαστιγώναν... στα άλλα ύρίστατο διάφορα άλλα βασανιστήρια και τέλος, στο τελευταίο, παρέμενε επί 36 μέρες νησιτικός! 'Αν, ύστερ από όλες αυτές της δοκιμασίες έδωκανε ζωντανός, έτότε... έλάμβανε τὰ συγχρητηρία των πειωθισμένων για τήν άνοχή του και έθεωρείτο ιερέας!...

Προς τιμήν του Μίθρα έδίδοντο γιορτές και στην Ιππόδομο, όπου έφάζοντο ανηλεώς οι... πιστοί. Ο Λυκούργος Κόμμοδος, φανατικός της λατρείας του Μίθρα, έσφαζε με τό ίδιο του τό λαιμό πολλούς υπηκόους του, για να τους προσφέρει ως θύματα στον τρομερό Θεό...

Η Ρώμη τότε ήταν παντοκράτειρα... Γι' αυτό, ή λατρεία του Μίθρα είχε καταπληκτική άδοχή. Ός και στην Κωνσταντινούπολη άδόχοντο γιορτές, παρά μάλιστα τον 4ο αιώνα μ. Χ.!

Και τώρα, μετά της φρικιαστικής γιορτής προς τιμήν του Μίθρα, δέ μιλήσωμε και για μερικές άλλες παραδόσεις, καταπληκτικές, έξωφρενικές γιορτές.

Από της γιορτής αυτής, πρώτη και καλλίτερη είναι ή... γιορτή των γαιδουριών. Η γιορτή αυτή έδιδετο προς τιμήν του γαιδουριού πού μετέφερε την Παναγία στην Αίγυπτο. Φαντασθήτε ότι κατ' αυτήν, μια κοπέλλα προχωρούσε, καθάλλα επάνω σ' ένα γαϊδουρί, ως τό ιερό της εκκλησίας, όπου στεκόταν, καθισμένη πάνω στο ύπομονητικό τετράποδο πάντοτε, δίπλα στον ιερέα. Ο ιερέας δέ διέκοπτε κάθε τόσο την λειτουργία για ν' ανακράξη, προς τιμήν του... γαιδουριού, όσο πού δυνατό μπορούσε:

— Χί! Χάν!... Χί! Χάν!...

Και τό έκκλησίασμα έν χορψ επανειλάμδα...

— Χί-γάν!... Χί-γάν!...

— Άλλη παράδοση γιορτή ήσαν ή «Γιορτή των τρελλών».

Η γιορτή αυτή, ή όποια διεδόθη σ' όλη τη Δύση από τὸ Βυζάντιο... συνίστατο στα έξής: Από την ημέρα των Χριστουγέννων μέχρι πού Θεοφάνειον, οι διάκονοι, οι πάπες, έξοι, ως και άνωτεροι κληρικοί άκούη έπεριδόντο μέσα στις εκκλησίες σε άκατανόηστα όργια. Η κανθακώδης αυτή κατάσταση επέκτειντο κυρίως την ημέρα του 'Αγίου Στεφάνου και την Πρωτογρονιά. Στην αρχή εξέλεινο και την κατώτερη κλήρη, ο αββάς των τρελλών και κατόπιν, από τὰ κατώτερα στρώματα της κοινωνίας, ο «πάπας» των τρελλών.

Η έκλογή του αββά γινόταν μέσα... στην Μητροπολή κάθε πόλεως, οι διάκονοι και οι φύλακι της όποιας μετέφεραν τον έκλεγέντα, έλάμβαναν άστά χείρα δηλαδή—ως τό σπύτι του, όπου ήσαν συγκεντρωμένοι όλοι οι άγιοποιτάδες πού κλήρου! Και τότε, αφού του έδιναν να κρατή την... πομπηνοική ράβδο, τον τοποθετούσαν επάνω σ' ένα θρόνο. Σημειώστε ότι την ώρα της εισόδου του, όλοι οι παύοι έβγαιναν—και ή επίσκοπος άκούη αν ήρριστακόμενοι—και ή έκκλησία άκούη αν ήρριστακόμενοι—και ή έκκλησία άκούη αν ήρριστακόμενοι—και ή έκκλησία άκούη αν ήρριστακόμενοι...

Μετά τό πέρας και της τελετής αυτής, πού προσέφεραν κρασί και φρούτα. Ο αββάς των τρελλών έπινε για καλά, και άρχιζε να τρα...

γουδή. Όλοι οι παρευστώτες τότε ά κ κ ο μ π α ν ι α ο α ν τὸ τραγουδί του, άμείλόμενοι πούδ θά φωνάζη δυνατώτερα, πούδ θά κάμη της πύ γελοίες χειρονομίες... Σωστό πανδαμόνιο!... Κι' όταν, τέλος, κουραζόνταν να θορυβούν, έτσι, ξεγυμνούν στους δρόμους, όπου εξακολουθούσαν να φωνάζουν, να ούλιάζουν, να θορυβούν... Πλήρης, δηλαδή, έξευτελισμός του κλήρου...

Έτσι εξέλεγτο ο αββάς των τρελλών. Στής πόλεως θωός πού υπήγοντο στην παπική έξουσία, αντί αββά, εξέλεγτο, καθώς είπαμε, «πάπας» των τρελλών.

Η έκλογή του «πάπα» αυτού γινόταν απ' εύθείας από τον λαό. Οι έκλογείς, για τήν περίπτωση, φορούσαν της πύ τερατώδεις μεταμφύσεις. Ο «πάπας», μετά την έκλογή του, μετεφέρτετο και αυτός άστά χείρα ως τό σπύτι του. Έκεί, τον ντύναν με την... παπική πορφύρα, του παρέδιδαν την... παπική ράβδο, και τον έκάθιζαν στο θρόνο του... Πλήθος νεαρών διάκων και παπάδων τον περιστοιχίζε άμέσως για να του χρησιμεύει ως... άκουσθία.

Αφού καθόταν στον θρόνο, άνοιγαν διάπλατα τὰ παράθυρα του σπυτιού του, σ' ένα δέ απ' αυτά τοποθετούσαν ένα... άδειο βαρέλι. Ο «πάπας», τότε, σηκώνοντας μεγαλοεπώς, προχωρούσε ως τό βαρέλι, έμπαινε μέσα και απ' εκεί... άρχιζε να εύλογή τους συνθηροσμένους... πιστούς!

Γοτερα κι' απ' αυτό, ο «πάπας» συνοδεύετο από την άκολουθία του, διευθυνόταν έν «πομπή» στην έκκλησία, έμπαινε στον ιερό, κι από εκεί άρχιζε να τραγουδή τὰ πύ άσερνα τραγουδιά, χειρονομώντας ανάλγως!

Οι παρευσκόμενοι κληρικοί άμείλωντο πούδ να πρωτομιλήθ της άσυνεπής χειρονομίας του... Κατά την διάρκεια δέ της ιεροσύλου αυτής παρθέτως της θείας λειτουργίας, οι διάκονοι και οι υπηρέτες έφταναν, επάνω στην άγία τράπεζα, σπυλισμένα και λουκανικά, παίζαν ζάρια ή χαρτιά, και έκαιγαν μέσα στα λιθναστήρια σάκες παλίων παπουτσιών, ο καπνός των όποιων σποράσε μιαν άγανάστη δυσωμία μέσα στην έκκλησία... Μετά τό τέλος της λειτουργίας άρχιζαν να χοροπηδούν άνω από την άγία τράπεζα, με τον πύ άσυνεπικό τρόπο... Και κατόπιν, όλοι αυτοί οι κληρικοί, ξεγυμνούνταν στους δρόμους, κυλιόμενοι στής λάσπας και στα χιονισμένα, και προκαλούσαν τὰ γέλια των διαδασών με τους γελοίους έξωφρενισμούς τους και της κομικής γκριμάτσας τους...

Εν τώ μεταξύ, ο «πάπας», ντυμένος με τὰ άρριστακά του άμυια, περφερόταν στους δρόμους επάνω σε ένα είδος άπιδός πού υποβάτταζαν τέσσερας κληρικούς, και προκαλούσε και αυτός τὰ γέλια των θεατών με τους παληατισμούς πού έκανε και με της γκριμάτσες του...

Πλήρης δηλαδή έξευτελισμός και καταστροφή της Έκκλησίας!...

Μια παροιμία γιορτή, ές ίσου έξευτελιστική για τον κλήρη, ήσαν ή γιορτή των αιδωσμένων υπηρέτων, κατά την όποια οι κατωτάτοι κληρικοί έκυλόντο μεθυσμένοι στους δρόμους, προκαλώντας τον κατήλατο του όχλου...

Παρεγίνωκαμε τρεις θεοσκευτικές γιορτές πού επί αιώνας έτελούντο στο μεγαλύτερο μέρος της Εσώποης.

Εάν ποείτε να στιγματίσωμε την πρώτη, ως σκληρή και άπάνθρωπο, πως ποείτε τότε να χαρακτηρίσωμε της δυό άλλες πού έτειναν να γελοιοποιήσουν και να έξευτελίσουν αυτές της θάσεως της Έκκλησίας—της Χριστιανικής δυστυχώς—της όποιας κακοί όπαδοί τας είχαν εισαγάγει;...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΡΙΑ

Ποιος δὲν ἤξερε σ' ὅλες τῆς πόλεως καὶ τὰ μεγάλα χωρία τῆς Γαλλίας τὴν μὲν Τζέννου, τὴν δὲ δασίτη Ἀμερικανίδα, τὴν τρομερὴ θηριοδαμάστρια, ποὺ στῆς θελήσεις καὶ τὰ νεύματά της υποτάσσονταν καὶ τὰ πιὸ ἀγρία, τὰ πιὸ ἀνήμερα θηρία;

Ὅταν ἡ Τζέννου ἐμπαινε μέσα στὸ μεγάλο σιδερένιο κλουβὶ τῶν λιονταριῶν γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὴν παράστασί της, ἕνα δασὺ καὶ πασατεταμένο οἶγος συγκλόνιζε τοὺς θεατὰς. Ὁ κόσμος ἐτρεψε μὴν πάθει τίποτε τὸ κακὸ ἢ ὠραία, ἡ λατρευτὴ τοῦ θηριοδαμάστρια. Γιατὶ τὸ κοινὸ ἐλάτρευε κυριολεκτικῶς τὴν Τζέννου. Τὴν ἐλάτρευε γιὰ τὴν ὁμορφιά της, τὴν χάρι της, τὴν ἐξυπνάδα της, τὴ δύναμὶ της καὶ τὴν ἀγνότητα τοῦ βίου της.

Ἦταν πράγματι ἀξία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς λατρείας τοῦ κοινοῦ ἡ Τζέννου. Τὸ κορμί της πλαστικώτατο, λυγρὸ, δυνατὸ. Τὸ πρόσωπό της κανονικώτατο, μὲ κατὰ καταγάλανα μάτια ποὺ ἐρεγγυῶν ἀστραπὲς γοητείας. Καὶ τὸ κεφάλι της ἦταν στεφανωμένο ἀπὸ τὰ ὀλόξανθα μαλλιά της, ποὺ ἔτσι ὅπως ἐπεφταν κοντὰ ἀπάνω στὸ ἀλαβάστρινο σῆμα της, τῆς ἔδιναν μιὰ ὀψι ξεχωριστῆς δυνάμεως καὶ χάριος.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα τῆς μόλις εἶχε παρουσιασθῇ στὸ σάιρκο τῆς μεγάλης ἐκείνης πόλεως, εἶχε κατακτήσει ἀμέσως τὴν καρδιά ὅλων τῶν ἀνδρῶν.

Ἡ ἐκδηλώσεις ἐρωτικῶν θαυμασμοῦ τῆς ἐργάζαν ἀπὸ παντοῦ. Κάθε μέρα ἐπαίρνε ἐκατοντάδες ἐρωτικῶν γραμμάτων. Φρόνιμο ὅμως κορίτσι ἡ Τζέννου, ὅπως εἶπαμε, δὲν ἔδινε καμιὰ προσοχὴ σ' αὐτὸν τὸν χειμαρρὸ τοῦ πάθους καὶ τὸν ἄφρον νὰ σκάβῃ ὁρμητικὸς στὰ πόδια της.

Δυὸ ὅμως ἄνδρες, δυὸ κύριοι ἀπὸ τὴν καλύτερη τάξι τῆς Τζέννου, τῆς πόλεως ὅπου ἐπαίξε τὸ σάιρκο της, ἐδεῖσαν τόσο ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ὁμορφιά τῆς Τζέννου ποῦ στὸ τέλος τῆς εἰχαν γίνε φερτικοί. Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ, καὶ τὴν ἐξέθεταν μὲ τὰς ἐκδηλώσεις των μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Καὶ ἡ Τζέννου δὲν ἤξερε πῶς νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐτοὺς τροφαντικὸς σκλάβους τῶν θελήσεών της...

Καὶ ἦσαν καὶ οἱ δυὸ κύριοι καθὼς πρέπει. Ὁ κ. Μπερτονό—ὅπως λεγόταν ὁ ἕνας—ἦτο οἰκονομικὸς ἐφόρος καὶ ὁ ἄλλος, ὁ κ. Ποπινώ, γενικὸς γραμματεὺς τῆς Δημοκρατίας. Ὁ πρῶτος πενηντάτης καὶ ἄγαμος, ὁ δεύτερος σαρανταπεντάτης καὶ ζωντοχῆρος.

Δοιοὶν ἡ Τζέννου συλλογίζονταν διαρκῶς πῶς νὰ τοὺς ξεφορτωθῇ. Ὅταν τοὺς συναντοῦσε στὴν ἐξοδὸ τοῦ σάιρκου, ὅπου τῆς ἐστήσαν καρτέρι, ἐπαίρνε τῆς πελώριες ἀνθοδέσμες ποὺ τῆς ἐπέδωκαν καὶ ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο της—τῆς ἄρεσε νὰ πηγαίνει πάντοτε πεζή—πληρώνοντας τοὺς δὺς θαυμαστάς της μὲ μελιστάλαχτα μεσιδάματα καὶ λέγοντας ἀπὸ μέσα της:

—Νέχονταν, τοῦλάχιστο, νὰ μοῦ φέρων τ' ἄνθη τους τὴν ὥρα ποὺ βρίσκοναι στὸ κλουβὶ μὲ τὰ λιοντάρια μου! Ὁ Βορτότος—τ' ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου της λιονταριοῦ—θὰ τοὺς περιποῖταν καταλλήλως...

Καὶ ἡ μανία τῶν δυὸ κατὰ φαντασίαν ἐραστῶν της, ἐξακολουθοῦσε.

—Ἐμένα θὰ προτιμήσῃ, Μπερτονό, ἔλεγε ὁ Ποπινώ!

—Νὰ ἰδοῦμε, Ποπινώ, ποὺς θὰ φῇ τὴν χυλόπηττα, ἀπαντοῦσε ὁ Μπερτονό.

Ἐπὶ τέλους μιὰ μέρα ἡ Τζέννου ἔλαβε τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Λατρευτὴ μου ὁμορφιά, Οἱ φλογεροὶ στεναγμοὶ τῆς καρδιάς μου καὶ τὰ μυρωμένα λουλούδια ποὺ σοῦ προσφέω ἐλπίζω νὰ ἐμαλάρωσαν τὴν σὰν πέτρα σκληρὴ καρδιά σου. Αὐτὸ ἐνόησα ἀπὸ τὸ χαμόγελο τῶν θείων ματιῶν σου, ὅταν μ' ἐκύτταζαν τὴν τελευταία φορὰ ποὺ σε συνάντησα.

Δός μου ἕνα ραντεβού—ἕνα μόνο κ'—ἀς εἶναι καὶ τὸ τελευταῖο! Ὁ ἄρθε νὰ καταθέσω πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς ὁμορφιάς σου ὅλη μου τὴν ὑπαρξί, ποὺ σε λατρεύει.

Ἀπάντησέ μου μὲ δυὸ λόγια.

Ἐκεῖνος ποὺ σε λατρεύει μανιωδῶς.

Ποπινώ.

«Ὅταν ἡ Τζέννου ἐδιάβασε τὸ γράμμα αὐτὸ ἐσκέφθηκε λίγα λεπτά κ' ὑστερὰ ἀπάντησεν ὡς ἑξῆς:

«Ἐλθετε ἀπόψε. Νὰ μπῆτε ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ σάιρκου. Ἐπειδὴ ὅμως θέλω νὰ κρατήσω τὴν θέσι μου καὶ τὴν αξιοπρέπειά μου καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γνωστῇ ὅτι δέχομαι ἄνδρες στὸ δωμάτιό μου νύχτα, γι' αὐτὸ σὰς παρακαλῶ πρὶν προχωρήσετε νὰ φορέσετε τὴν στολή ποὺ θὰ βρῆτε στὸ κατώφλι τῆς εἰσόδου.

Τζέννου.

Ἐπὶ τέλους ἡ παράστασις ἐτελείωσε. Ὁ Ποπινώ, τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι, ἐπῆγε μὲ κάθε προφύλαξι πρὸς τὸ μέρος ὅπου εὕρισκετο τὸ δωμάτιο τῆς Τζέννου.

Στὸ πρῶτο ἐλαφρὸ σπρώξιμο ἡ πόρτα ὑποχωρεῖ.

Ἀνάθει ἕνα σπύρτο καὶ διακρίνει ἕνα ὠραῖο...

...δέρμα ἀρκοῦδας, κρεμασμένο στὸν τοῖχο.

Σύμφωνα πρὸς τὴν ὑπόδειξι ποὺ τοῦ εἶχε κάμει ἡ Τζέννου στὸ γράμμα της, ὁ Ποπινώ φορεῖ τὴν ἀρκοῦδα.

Τότε ἀκούεται μιὰ μυστηριώδης φωνή:

—Προχωρήστε!

Ἰσχυαίνει καὶ προχωρεῖ ψηλαφώντας στὰ σκοτεινὰ. Τέλος φθάνει πρὸς τὴν κατὰ χέλλα. Ἀπλώνει τὰ χεῖρα, ψάχνει καὶ δεξιανύεται πῶς εἶναι πράγματι χέλλα.

—Προχωρήστε! ἀκούεται ἀκούη μιὰ φορὰ ἡ μυστηριώδης φωνή.

Ἰσχυαίνει καὶ βροῖσκει τὸ κλειδί!

Ἰσχυαίνει καὶ βροῖσκει τὸ κλειδί. Ἀνοίγει καὶ προχωρεῖ. Γίνεται φῶς. Πίσω του κλείνει ἡ πόρτα.

Τότε ξαφνικὰ ἀκούεται ἕνας γρολλισμός!

Ὁ Ποπινώ τῆλσε. Κρῶς ἴδως τὸν περιβόη. Μιὰ ἀνατριχίλα σκέψις τοῦ περνεῖ ἀπὸ τὸ μυαλό.

—Θάχαλα λάθος! Ὁ μῆτρε στὸ κλουβὶ κανενὸς θηρίου!

Ἀκούεται νέος γρολλισμός τῶρα.

—Εἶναι ἀρκοῦδα! λέει μόνος του, τρέμοντας συγκρομοῦ καὶ σύφους, ὁ δυστυχισμένος Ποπινώ.

—Ὡ! μονάχος μου μέσα στὸ κλουβὶ τῆς ἀρκοῦδας!

Θυμάται τότε πῶς εἶναι κ' αὐτὸς ντυμένος μὲ δερμα ἀρκοῦδας. Καὶ τὸ ἐνοτικὸ τῆς αὐτοσυνητήσεως καὶ τῆς προσωπικῆς ἀμύνης τοῦ φέρονε μιὰ σκέψις:

—Θὰ κάμω κ' ἐγὼ τὴν ἀρκοῦδα! Ἐγὼ

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

Τὴν κατεδίωκαν παντοῦ καὶ τὴν ἐξέθεταν μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ σάιρκου.

ΤΑ ΑΥΤΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ τῆς Ζορφίνας Μπαϊκερ

7. ('Η συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου).

Δὲν ἔχω καμιὰ ιδέα περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρόντος τῆς...

...καὶ περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς...

Εἶδα τὸ φάμισ τῆς φεγγαροβραδυᾶς στὸν...

...δομο τοῦ Χονολουλού.

Ἐχε κατὰ τὸ τόσο τρυφερὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ στὸν δομο τοῦ Χονολουλού.

Ὅλες ἡ ἀκρογυαλὲς εἶναι γεμάτες ἀπὸ νέες...

...ποὺ ἔρχονται μὲ τὰ κελαρύσματα τους...

...μέσα στὸ γλυκὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ ἀγαποῦν νὰ...

...σὺν ἀγαπᾶτε τὴν λαϊκὴ Οὐκουλελέ, κ' ἂν ἡ λαϊκὴ Οὐκουλελέ σὰς ἀγαπᾷ,

...σὺν ἀγαπᾶτε ν' ἀργυρῶνται μέσα στὸ γλαυρὸ...

...σκατάδι...

ἡ λαϊκὴ Οὐκουλελέ θὰ ξαγρυπνήσῃ ἐπίσης μαζί σας.

Σὺν φιλήσετε τὴν λαϊκὴ Οὐκουλελέ...

...ὁρασητῆ τῆς πῶς θὰ τῆς εἰσθε παντοτινὰ...

...γιατὶ ἂν δῇ καμιὰ ἄλλη, ἡ λαϊκὴ Οὐκουλελέ...

...ποὺ θὰ σὰς ἐξῇ ἐρωτευθεῖ!

ΝΕΓΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Πὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς καλὰ τὰ νέγκρικα τραγούδια—

...πρέπει νὰ ταξιδεύῃ στὸ Μισοσιππὶ, μέσα σ'...

...ἐνα βόθρο, ἀπ' αὐτὰ ποὺ κοινοῦνται μὲ κατὰ...

...μεγάλους ῥόδες ποὺ ἔχουν στῆς δυὸ πλευρὰς...

...τῆς...

Εἶναι βράδυ, κ' οἱ μεγάλοι τροχοὶ τῆς μηχανῆς...

...τοῦ βαποριοῦ ἀλλοιώνουν σιγὰ καὶ οὐδὲν...

...τὴν ἐμφάνειά τοῦ ποταμοῦ. Ἡ ἄριστερά:

...δὴσ, φιντεῖς, λειβάδια, ἐλὴ ποὺ πάντοτε...

...καταπνέει τὸ ἀναμμένο πετρέλαιο ποὺ ῥέχονιν...

...γὰ νὰ σκοποῦν τὰ διάφορα ἐντομα.

Εἶναι βράδυ, οἱ νέγκροι ἀκίνητοι τραγουδοῦν...

...στῆς ἄκρῃ τοῦ ποταμοῦ τὰ τραγούδια των,...

...αὐτὰ πάλιν τραγουδοῦν ἀπ' τὸν καιρὸ τῆς δουλειᾶς...

...των, γλυκίστορα, γεμάτα ἡδοναίαια, μουσικὰ...

...— ἡ ἄλλες φορὲς, κατὰ ἄλλα, φλογερά...

...σύντομα, γεμάτα κραγιὸς καὶ ἐκφρασί.

Οἱ Ἕσπεροι δὴδελαν νὰ ἐπαύουν τὴν...

...καὶ τὴν ἀκούειν αὐτὰ. Δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν...

...ὅτι τὰ τραγούδια αὐτὰ...

...δὲν μποροῦν νάχουν ἄλλους οὐθινοὺς παρὰ α

Ἡ ἀοιδὸς Μαρσέλ Τζέφφερν-Κόν στὸν ρόλο τῆς κομῆσης γιτὲ λὰ Μόττ στὸ νέο φιλμ «Τὸ Περιδέραιον τῆς Βασιλοῦσας» ποὺ γυρίσθηκε τελευταίως στὴν Γαλλία.

Ἐνας περίφημος «φακίτης», ὁ Μορτάντο ἐκ Σιλεσίας, περὶ γερὸ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ἀπὸ τὰ πόδια του ἐπὶ δώδεκα ὥρες ἄνευ διακοπῆς. Κανεὶς μέχρις ὥρας δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον αὐτό, ἢ τὸ ... κόλπο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΗΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

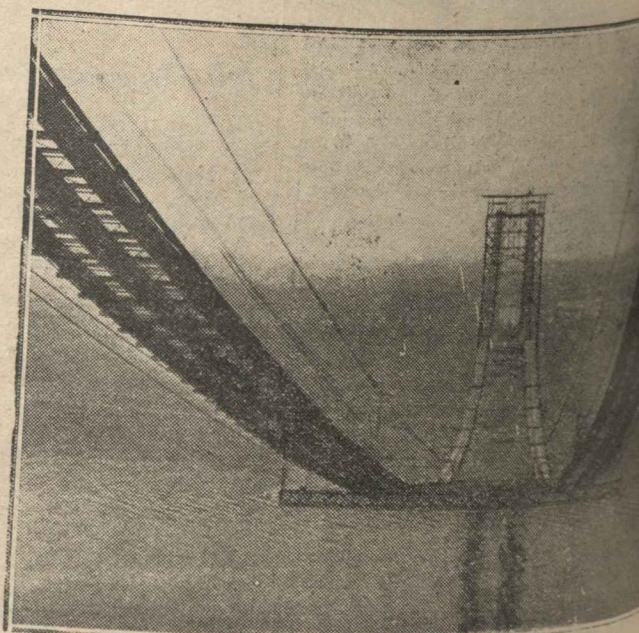

Ἡ ἀπὸ τὸν Μεγάλον Διαγωνισμὸν Κινηματογράφου ἐκλεχθεῖσα ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ»,
Δις Γαλάτεια Πανλίδου
Ἀθῆναι

Δις Λουλουῦ Δημητριάδου
Ἀθῆναι

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΝΕΣ

Ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ἰσθμόν ποταμὸν κατασκευάζεται ἡ καλὴ καὶ ἀνεκὴ κρεμαστὴ γέφυρα, ἡ ὁποία θὰ ἐνώσῃ τὴν Νέαν Ἰερουσὴν. Ἡ γέφυρα θὰ περαιοθῇ τὸ φθινόπωρον.

Ἀμερικῇ, στὴς πρὸ ἐπικίνδυνες στροφές τῶν μεγάλων δρομῶν ἐποποθετήθησαν οἱ φωτεινοὶ αὐτοὶ σκελετοὶ, οἱ ὁποῖοι τὴν νύκτα φωτίζονται διὰ νὰ προειδοποιήσῃ τοὺς αὐτοκινητῶν καὶ νὰ δίδουν τὴν κατεύθυνσιν. Ἡ εἰκόνα δὲν φαίνεται νὰ πέρνουν τὸ πρᾶγμα στὰ σοβαρά.

Ἡ χαριτωμένη Ρενέ Ἀντουὰ καὶ ὁ περίφημος Ραμόν Νοδάρ, δύο ἀστέρες πρωτοῦ μεγέθους τῆς Μέτρο Γκόλτον Μάγερ, πρωταγωνιστοῦν τὴν «Ἀπυρογενμένη Ἐνδύχια» ποὺ θὰ προβληθῇ ἐφέτος στὸ Σπλένιτ.

Τὸ ζήτημα τῆς γυναικείας καλλογῆς ἔχει γίνῃ ζήτημα πρὸ παντός ἐπιτημονικὸν καὶ τεχνικόν. Εἰς τὴν ἀριστερὰν εἰκόνα φαίνεται μιὰ ἀμερικανὴ ἡ ὁποία χάρις εἰς ἕνα μηχανήμα διαθεσμίας ἐπιτελεῖ ἕνα φυσικώτατον κόκκινον χρώμα, χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσῃ χημικά. Εἰς τὴν δεξιὰν εἰκόνα φαίνεται μιὰ ἄλλη σοσκενὴ περιστροφικῶν κυλίνδρων, ἡ ὁποία ἀντικαθιστᾷ τὸ μασάζ καὶ ἐξαφανίζει ἐντὸς δεκαπενθήμερου τὸ φρικτὸ «διπλὸ πηγούνη».

Οἱ καλλιτέχναι τοῦ παγκοσμίου γνωστοῦ μουσικ-χωλὸς τοῦ Βερολίνου «Βιντεργκάρντεν», κάνοντας διάφορα ἀκροβατικὰ γυμνάσια ἐν μιᾷ δημοσίᾳ πλατείᾳ, χάριν διαφημίσσεως.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Δύο αισθήματα κυριαρχούν μέσα στην καρδιά του Κονσίνου Κονσίνι, έραστου της βασίλισσας Μαρίας των Μεδίκων: τὸ μίσος γιὰ τὸν δούκα τῆς Ἀγκουλῆμης, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ μόνον ἐπιφθορὰ ἀντίπαλό του καὶ ἕνα πάθος πρὸς τὴν Γιζέλλα, πού τὴν ἐρωτεύθηκε τρελλὰ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή πού τὴν εἶδε. Ἀναβέτι στὸν ἐμπαιτισμό του Ρινάλδο νὰ ἀνακαλύψῃ τὴ διαμονὴ τῆς Γιζέλλας. Ἡ Γιζέλλα, κόρη τοῦ δονκὸς τῆς Ἀγκουλῆμης, εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸ νεαρό μαρκήσιο Σένκ-Μάρς πού συμπαθεῖ καὶ ὁ πατέρας τῆς. Ὁ Ρινάλδος ἀνακαλύπτει τὰ ἴχνη τῆς Γιζέλλας καὶ ἀναφέρει τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς του στὸν αὐθέντη του. Ὁ Κονσίνος σπεύδει εἰς συνάντησίν τῆς. Ὁ ἱππότης Καπεστάν φθάνει στὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Γιζέλλα ἀπὸ τοὺς δυνάστες τοῦ Κονσίνου. Κατόπιν, μεταβαίνει στὸ παιδοχεῖο τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰσχωρεῖ σ' ἕνα στοιχειωμένο σπίτι πού βρίσκεται ἀπέναντι. Ἐκεῖ γνωρίζεται μὲ μιὰ λευκοντυμένη πού τοῦ ζητεῖ νὰ ἐπανεύρῃ τὴν κόρη τῆς. Ἐπιστρέφον στὸ ξενοδοχεῖο, ὁ Καπεστάν παρενοχλεῖται σὲ μιὰ μουσικὴ συνεδρίασιν συνομητῶν. Ὁ Καπεστάν πηγαίνει νὰ συναντήσῃ τὸν στρατάρχη Δ' Ἀγκο καὶ στὸ πρόσωπό του ἀναγνωρίζει τὸν ἀντίπαλό του τοῦ δάσους τοῦ Μεδόν. Συμπλέκεται μὲ ξὺν μισοῦς τοῦ στρατάρχη καὶ καταφεύγει σ' ἕνα δωμάτιο, ὅπου πέφτει ἀνείλετος. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ μαρκήσιος Σένκ-Μάρς, ἱππότης θεράπων τῆς Μαριὸν Δελόρι, τὸν συνοδεύει ὡς τὸ μέγαρον τοῦ στρατάρχη.]

7. (Ἡ συνέχεια).

— Ἡ σὰν τίγρις, ψιθύρισε ὁ Σένκ-Μάρς. — Μὲ κοιτάζει διαρκῶς, ἐξακολούθησε ἡ Μαριὸν Δελόρι. Μὲ τρώει μὲ τὰ μάτια του, ποὺς εἶναι;

— Ὁ κ. δὲ Λουσσόν, δοῦξ δὲ Ρισσιέ, εἶπε σιγὰ ὁ Σένκ-Μάρς.

— Ὁ ἐπίσκοπος Λουσσόν! εἶπε ἡ Μαριὸν. Ὁ! πηγαίνετε με νὰ με παρουσιάσετε. Σὰς παρακαλῶ!

— Σκληρὴ! Τί ζητᾷς ἀπὸ ἐμένα; Νὰ σὲ παρουσιάσω σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, πού δὲν κατορθώνει νὰ κρύψῃ τὸ πάθος πού τοῦ ἐνέπνευσε! Ποτέ Μαριόν!

— Ὅστε τόσο λίγο με ἀγαπᾷτε; Θὰ ζητήσω ἄλλο ἀκόλουθο ἱππότη.

— Ὁχι, εἶπε ὁ Σένκ-Μάρς, ὑπακούω.

Καὶ ὁ Σένκ-Μάρς προσέφερε τὸ μυστήριον τοῦ στήν Μαριὸν Δελόρι, καὶ οἱ δύο προχώρησαν πρὸς τὸν ἐπίσκοπο, πού κατέβηκε μὲ τὸ βλέμμα τῆς νέας. Μιὰ στιγμή, τὸ βλέμμα τοῦ Σένκ-Μάρς καὶ τοῦ ἐπισκόπου συνητήθησαν σὺν δυὸ ἀστράτες. Οἱ δυὸ ἄντρες ἔτρεφαν ἄσβεστο μίσος ἐναντίον ἀλλήλων. Ἡ Μαριὸν Δελόρι οὐκ ἐκρίνετο.

Ἐπίσκοπος πλούσιος, εὐπατρίδης, μὲ ἐλπίδες μεγαλείου καὶ ὅμως θὰ ἔδινε τὸ πᾶν γιὰ νὰ ξαναβῶν ἐκεῖ κάτω, κοντὰ στὴς ὄχθες τῆς Βιέθρης, ἕνα ἱππότη ἡλικιωμένο, φτωχό, ἀ-

ΜΥΙΧΑΛΗΜ ΖΕΙΒΑΥΚΟ

ΓΙΖΕΛΛΑ

ΠΟΛΥΡΑΦΗΤΕΡΟΝ ΙΕΡΟΙΠΟΠΤΙΚΟΝ ΚΑΝΟΝΙΣΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

δύνατο, ἀλλὰ μὲ τὴν περιφάνεια ζωγραφισμένη στὸ μέτωπο. Νὰ τὸν δῶ, νὰ με δῇ, νὰ τὸν ἀγαπήσω, νὰ με ἀγαπήσῃ. Ὁ! Καπεστάν, ὑπερήφανος καὶ ἀκατάδεκτος ἱππότης, πού εἶσαι; Τὴν στιγμή αὕτη, πού ἡ Μαριὸν Δελόρι συνόχευε τοὺς δολοφόνους τοῦ, οἱ ὅποιοι ἐτοιμάζοντο νὰ σπᾶσουν τὴν πόρτα, νὰ σταματήσουν. Τὸ χαμόγελο τοῦ στρατάρχη ἦταν τὴ στιγμή ἐκείνη ἀπαίσιον καὶ ἦταν πραγματικὰ τρομερὸ ἐκεῖνο πού ἐσυλλογίσθη. Ὁ Καπεστάν ἦταν κλεισμένος στὸ ἀκρινότομον δωμάτιο τῆς οἰκίας πού δὲν εἶχε ἄλλη διέξοδο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ὁ Κονσίνος χαμηλοφώνως ἔδωσε κάποιον διαταγὴν στὸν Μοντεβιά, ὁ ὁποῖος ἀνατριχιάζοντας ἔφριξε βλέμμα τρόμου ἐπὶ τοῦ στρατάρχη καὶ ἐξῆλθε.

Κι' ὅμως, ὁ Κονσίνος θὰ προτίθετο πολὺ νὰ ὑπῆρχε ἄλλη λύσις, γιὰ νὰ πᾶρῃ τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ τὸν Καπεστάν. Ἡ γενναῖότης τοῦ ἱππότη, ἡ περιφρόνησις πρὸς τὸν θάνατον, ἡ τὸλμῃ του εἶχαν προκαλέσει τὸν θαυμασμό τοῦ ἐραστοῦ τῆς βασιλίσσης. Μὲ τί θάρρος εἶχε ἀντιμετωπίζει τοὺς ἐξῆ μισοφύλους, πρὸ ὀλίγων λεπτῶν ἀκόμη, ἀνενίζοντας τὸν θάνατον ἀφροδῆ καὶ προκλητικὰ!

Οἱ ἄλλοι περιέμεναν περίεργοι. Ὅταν σὲ λίγο ὁ Μοντεβιά ἐπέστρεψε, τὸν ἀκολουθοῦσαν ἑοργάτες φέροντες πέτρες καὶ λάσπη. Οἱ δολοφονοὶ κατὰλαβαν τότε, ὁ Ρινάλδος χαμογέλασε τὸ τρομερὸ χαμόγελό του.

Κύριοι, εἰπεν ὁ Κονσίνος μὲ ἄπειρο φῶς, οἱ ἐργάται, σκοτώσατε ἕνα ἄνθρωπον. Κτίσατε τώρα τὸν τάφο του.

Ἀλλὰ δὲν πέθανε ἀκόμη, ἐμφύρισε ἔντρομος ὁ Σαλάμπερ.

Ἀς τὸν θάψουμε τότε ζωντανό, εἶπε ὁ Ρινάλδος.

Μετά μιὰ ὥρα ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ὅπου εἶχε καταφύγει ὁ Καπεστάν ἀπεκλείετο διὰ παχυτάτου τοῖχου καὶ οἱ δολοφονοὶ ἀπεσφύροντο ἐντρομῶν καὶ αὐτοὶ διὰ τὴν τρομερὴ ἐμπνευσί.

Πῶς σοῦ ἐφάνη ἡ ἰδέα μου; ρώτησε ὁ Κονσίνος, ἐπιστρέφοντας στὸ γραφεῖο του, στὸν Ρινάλδο.

Μεγαλοφυΐς, ἐξοχώτατε.

Εἶναι μιὰ ἰδέα πού ἐδανείσθη ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνη τὸν Μεδίκον. Τὴν μεγάλη Αἰκατερίνη. Ὑπάρχουν στιγμὲς κατὰ τῆς ὁποῖας εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ ἐξαποστείλῃ κανεὶς ἕνα Μοδερὸ ἐναντίον ἐνὸς Κολινί, ἡ νὰ δὴν χειρότερα ἀρρωματισμένα σὲ μιὰ Ἰωάννα Ἀλμπρέ. Τὸ πυροβόλο ὅλο κάμνει πολὺ κοτό καὶ τὸ δηλητήριο ἀφίνει ἱχνη. Σὲ τέτοιες περιστάσεις, ἡ Αἰκατερίνη προσεῖχε τὸ θῆμα τῆς καὶ τὸ ἔβαπτε ἐκεῖ. Μεγαλοφυΐς πολιτικῇ.

Τὸ παραδέχομαι, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴ ἐπιτρέψετε νὰ μεταβῶ νὰ ἐπιδέσω τὸ πόδι μου πού φέρει ἀρετὰ σοβαρὸ τραῦμα.

Πήγαμε εἰς τὸν Ἑρσάνο.

Τὸν ἱατρὸ τοῦ Βασιλέως; Ὁχι. Δὲν ἐμπιστεύομαι. Προτιμῶ τὸν Λορέντζο, τὸν βοτανολόγῃ τῆς Γερφύρας.

Πήγαμε, καὶ ἐγὼ, Ρινάλδε, πηγαῖνο νὰ ἰδῶ κάποιον πού μὲ φοβίξει περισσότερο ἀπὸ δέκα Καπεστάν.

Ποῖον; Τὸν ἐπίσκοπον Λουσσόν; Τὸν Λουβῖν, τὸν Ορνάνο;

Ὁχι τὴν κόρη τοῦ δονκὸς τῆς Ἀγκουλῆμης, τὴν Γιζέλλα.

Καὶ σὰς φοβίζει; εἶπε ὁ Ρινάλδος παρατηρώντας προσεκτικὰ τὸν κύριον του. Λοιπόν, ἐξοχώτατε, θέλετε νὰ τὴν κάμω ἡμεροτέρη ἀπὸ τὸ ἀνόητον καὶ γλυκύτερον ἀπ' τὴν περισσότερὰ; Θέλετε;

Ὁ! ἂν ἦταν δυνατό αὐτό, Ἄλλ' εἶναι ἀδύνατον, μὲ μουεῖ.

Εἶναι δυνατό, ἐπέμεινε ὁ Ρινάλδος, θὰ ρωτήσω τὸν βοτανολόγῃ τῆς Γερφύρας.

Μετά ἀπὸ κάμποσα λεπτὰ ὁ Κονσίνος, ἀδιαφορώντας διὰ τοὺς περιμένοντες ἀκούσαν, ἔδωκεν διὰ τῆς μικρῆς πόρτας τοῦ μεγάρου

καὶ μετέβαινε περὶ τὴν ὁδὸν τοῦ Μοντεβιά. Ἐστρεψε τὴν ὁδὸν Βοξίρας ὅπου εἶναι τὸ ἡ οἰκίδιόν τοῦ ἀνακτόρου τῆς βασιλίσσης καὶ πᾶρῃ ἕνα μικρὸ σπᾶνισμα τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Κονσίνου. Ἐκεῖνος εἶχε ἔλθει ἐκεῖ καὶ ἐκείνη τὴν πόρτα, μὴ γινώσκουσα ὅτι ἡ γυναῖκα αὕτη ἦταν ἡ Βασίλισσα. Ἡ γυναῖκα αὕτη ἦταν ἡ Βασίλισσα. Ἡ γυναῖκα αὕτη ἦταν ἡ Βασίλισσα. Ἡ γυναῖκα αὕτη ἦταν ἡ Βασίλισσα.

VIII

ΒΙΟΛΕΤΤΑ

Ἡ Γιζέλλα τῆς Ἀγκουλῆμης ἀπὸ τὴν κρύνη τῆς ἐνέδρας ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ Μοντεβιά τῆς ἐφωτίσθη πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὸ γλυκύτερον μυστικὸν βλέμμα. Ἡ Γιζέλλα ἐκάρθη σ' ἕνα ἄκουσμα κοντὰ τὸ πόδι τῆς μητέρας τῆς, πού δὲν εἶχε ἄλλο μένος; ρώτησε ἡ Βιολέττα. Εἶναι θάνατος καὶ ἐγὼ σ' ἐπεσφίξαμε ἀπὸ τὸ πρῶτο. Μιὰ δολοφονία μὲρα χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν Γιζέλλα μὴ εἶναι παρὰ πόλιν.

Ἐνῷ μιλῶσε, εἶπε, ἡ μητέρα ἐχάραινε τὰ μαλλιά τῆς κόρης τῆς. Στὸ βλέμμα τῆς ἐφαίνετο λάμψις λογιῶν.

Μητέρα μου, εἶπε ἡ Γιζέλλα μὲ γλυκεῖα φωνή, ἀναγκάσθηκα νὰ τρέχω ἐκπνικτὸς ὅλη μέρα ἀνὰ ἀμῶνδον διὰ τὸς ὑποθέσεις τοῦ κυρίου σφύγγου σας, τοῦ κυρίου δονκὸς τῆς Ἀγκουλῆμης.

Ἐτρεχε; ψιθύρισε ἡ μητέρα. Πρόσεχε κόρη μου. Πρόσεχε ἀπὸ τοὺς κακούργους. Παρενοχλοῦντοίς ἐρημικοὺς δρόμους καὶ δταν ἴδῃς μιὰ νέα μόνη τῆς. . . Πολλὲς φορὲς ἔπαινον καὶ σὲ σπᾶνισμα.

Εἶμαι ἱκανὴ νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτό μου, εἶπε ἡ νέα. Μὴν ἀνησιγῇτε λαλῶν.

Ἡ παροχὴ ὅμως λάμψις τοῦ λογιῶν χαλῶν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Βιολέττας. Ἐστράφηκε τρομαγμένη καὶ προσήλωσε τὸ αὐτὸ σὲ κάποιον ἀνίστατον κορότο.

Ὁχι! ἐμφύρισε μὲ φωνὴν τρέμουσα. Δὲν εἶναι ἐκεῖνος. Καὶ ὅμως κάποιος μῆλός διὰ τὸν κάρο τῆς Ἀγκουλῆμης. Πού εἶναι; Ὁ! ἂν εἶναι κάποιος, πηγαίνε με κοντὰ. Φαίνεται καλὸ κορίτσι σὺ!

Ἀλλοῖμονο! ἐφώνησε ἡ Γιζέλλα. Δὲν ἀνησιγῇς τὴν κόρη σου, μητέρα; Δὲν ἐξοργίζεις τὸν πατέρα σου εἶναι κοντὰ μου; Θέλεις νὰ τὸν φωνάζω;

Ὁχι, ὅχι, εἶπε ἡ Βιολέττα. Μὴ με ἀφίνεις. Φοβόμαι, δταν βλέπω τὸ σκοτάδι νὰ μαζεύεται εἰς τῆς γωνίαις καὶ νὰ ἀπλώνεται κατὰ τὸν δρόμο.

Νὰ φέρω φῶς; εἶπε ἡ Γιζέλλα, καὶ σηκώθηκε.

Ἡ τρελλὴ ὅμως τὴν κράτησε μὲ ἀπότομη κίνηση.

Μὴ με ἀφίνεις. Φοβόμαι περισσότερο τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκοτάδι.

Ὁ! στέναξε ἡ Γιζέλλα. Καινοφύγια κορίτσι. Τί εἶπα γιὰ τὴν ἐρεθισμὸν πάλιν; . . . Μητέρα μὴ φοβάσαι. Εἶμαι κοντὰ σου, μητέρα. Θὰ σὲ ὑπερασπισθῶ!

Πήγαμε, φώναξε ἀμέσως ἡ τρελλή. Τὸν ἀκούω πού ἐξοργεῖται.

Καὶ ἡ Βιολέττα σπρώχνοντας τὴν κόρη τῆς ἔτρεξε σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά τοῦ δωματίου καὶ γονατίζοντας ἐκεῖ ἔσπασε σὲ λυγμούς.

Ἡ Γιζέλλα χλωμὴ, τὴν ἀκολουθοῦσε καὶ ὤρεσε νὰ τὴν χαιδέσῃ. Τὰ δάκρυα λίγο-λίγο σταματοῦσαν καὶ σιγά-σιγά ἡ τρελλή, ἥσυχος καὶ τὴν ὁδηγῇ τὴν κόρη τῆς στὴν κρεββάτι βασιλικὴν ὅπου τὴν ἐξέλειπε σὲ κρεββάτι.

Μητέρα, εἶπε ἡ Γιζέλλα μὲ τὴν παύση φωνῆς τῆς, πρέπει νὰ κοιμηθῶ. . . Κοιμήσου λίγη ὥρα. . . ἔχεις ἀνάγκη ἀνα-

Μὲ τί θάρρος εἶχε ἀντιμετωπίζει τὸν πατέρα σου!

φθασε κατὰ τὴν νύκτα στὸ σπᾶνισμα τοῦ Μοντεβιά καὶ τὸν ἐξέλεξε στὴν ὁδὸν τοῦ Μοντεβιά.

Ἦτον ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐξέλεξε στὴν ὁδὸν τοῦ Μοντεβιά.

Ἦτον ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐξέλεξε στὴν ὁδὸν τοῦ Μοντεβιά.

Ἦτον ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐξέλεξε στὴν ὁδὸν τοῦ Μοντεβιά.

Ἦτον ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐξέλεξε στὴν ὁδὸν τοῦ Μοντεβιά.

Ἦτον ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐξέλεξε στὴν ὁδὸν τοῦ Μοντεβιά.

Ἦτον ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐξέλεξε στὴν ὁδὸν τοῦ Μοντεβιά.

Ἦτον ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐξέλεξε στὴν ὁδὸν τοῦ Μοντεβιά.

Ἦτον ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐξέλεξε στὴν ὁδὸν τοῦ Μοντεβιά.

Ἦτον ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐξέλεξε στὴν ὁδὸν τοῦ Μοντεβιά.

Ἡ Γιζέλλα μὲ τὴν καρδιὰ πάλιν καὶ μὲ τὴν αἰσθητὴν τοῦ Καπεστάν μαρτυροῦντὰ τὰ μάτια τῆς ψιθύρισε:

— Ἐκείνη καλὰ, πατέρα.

— Ὅστε ἐπιφυλάτεις τὴν ὑπόθεσιν πού ἔδωκεν σὲν γέρο μαρκήσιο Ἐρμὰ δὲ Σένκ-Μάρς;

— Ναι, πατέρα, εἶπε ἡ Γιζέλλα, κλείνοντας τὰ μάτια.

— Ὅστε ἐνῶπιον ἐμοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ ὑπόσχουσαι σὲν Ἑρρίκο μαρκήσιο δὲ Σένκ-Μάρς;

— Ναι, πατέρα, προσέθεσε ἡ Γιζέλλα.

Καὶ μὲ αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Γιζέλλα ἀπεμαρτίθη μὲ τὸ ἑλαφρὸ καὶ ὑπερήφανο βάδιμά της διεκονομένη σ' ἕνα ἀπόμειρο διαμέρισμα, τὸ ὁποῖον τὰ παρὰφθορα ἐβλεπαν στὸν δρόμον καὶ ἄνθε μὴ πόρτα.

Ἐνα δωμάτιο μὲ παλὰ ἐπαλὰ, μὲ παρατεταμένη παλὰ ἐποχὴς Ἑρρίκου Γ' ὁδηγημένη ἡμῶν καὶ σ' αὐτὸ μιὰ νέα γυναῖκα ντυμένη λευκὰ πού κεντοῖτο ἕνα λεπτὸ κέντημα.

Λέγονταν νέα γυναῖκα, διότι τῆς φαινόταν ὅτι προσέοιτο καὶ τὰ κάτασπρα μαλλιά, ἡ γυναῖκα ἐκείνη διέτρεχε ἀκόμη τὴν νεότητά της.

Ἐργάζονταν τραγουδώντας χαμηλοφώνως ἕνα τραγικὸν τοῦ Ροσσίνι, ἀπὸ κείνα πού τόσο ἄκουγαν τὴν ἐποχὴν τοῦ Καρόλου Θ' καὶ τοῦ Ἑρρίκου Γ'.

Ἡ Γιζέλλα ἐστάθη παρατηρήσας τὴν γυναῖκα. Κατόπιν ἐλθούσης καὶ τὴν φίλησε τρυφερὰ. Καὶ ἡ γυναῖκα ἐγίνετο τότε καὶ τὸ πρόσωπό της ἐφωτίσθη πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὸ γλυκύτερον μυστικὸν βλέμμα. Ἡ Γιζέλλα ἐκάρθη σ' ἕνα ἄκουσμα κοντὰ τὸ πόδι τῆς μητέρας τῆς, πού δὲν εἶχε ἄλλο μένος; ρώτησε ἡ Βιολέττα. Εἶναι θάνατος καὶ ἐγὼ σ' ἐπεσφίξαμε ἀπὸ τὸ πρῶτο. Μιὰ δολοφονία μὲρα χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν Γιζέλλα μὴ εἶναι παρὰ πόλιν.

Ἐνῷ μιλῶσε, εἶπε, ἡ μητέρα ἐχάραινε τὰ μαλλιά τῆς κόρης τῆς. Στὸ βλέμμα τῆς ἐφαίνετο λάμψις λογιῶν.

Μητέρα μου, εἶπε ἡ Γιζέλλα μὲ γλυκεῖα φωνή, ἀναγκάσθηκα νὰ τρέχω ἐκπνικτὸς ὅλη μέρα ἀνὰ ἀμῶνδον διὰ τὸς ὑποθέσεις τοῦ κυρίου σφύγγου σας, τοῦ κυρίου δονκὸς τῆς Ἀγκουλῆμης.

Ἐτρεχε; ψιθύρισε ἡ μητέρα. Πρόσεχε κόρη μου. Πρόσεχε ἀπὸ τοὺς κακούργους. Παρενοχλοῦντοίς ἐρημικοὺς δρόμους καὶ δταν ἴδῃς μιὰ νέα μόνη τῆς. . . Πολλὲς φορὲς ἔπαινον καὶ σὲ σπᾶνισμα.

Εἶμαι ἱκανὴ νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτό μου, εἶπε ἡ νέα. Μὴν ἀνησιγῇτε λαλῶν.

Ἡ παροχὴ ὅμως λάμψις τοῦ λογιῶν χαλῶν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Βιολέττας. Ἐστράφηκε τρομαγμένη καὶ προσήλωσε τὸ αὐτὸ σὲ κάποιον ἀνίστατον κορότο.

Ὁχι! ἐμφύρισε μὲ φωνὴν τρέμουσα. Δὲν εἶναι ἐκεῖνος. Καὶ ὅμως κάποιος μῆλός διὰ τὸν κάρο τῆς Ἀγκουλῆμης. Πού εἶναι; Ὁ! ἂν εἶναι κάποιος, πηγαίνε με κοντὰ. Φαίνεται καλὸ κορίτσι σὺ!

Ἀλλοῖμονο! ἐφώνησε ἡ Γιζέλλα. Δὲν ἀνησιγῇς τὴν κόρη σου, μητέρα; Δὲν ἐξοργίζεις τὸν πατέρα σου εἶναι κοντὰ μου; Θέλεις νὰ τὸν φωνάζω;

Ὁχι, ὅχι, εἶπε ἡ Βιολέττα. Μὴ με ἀφίνεις. Φοβόμαι, δταν βλέπω τὸ σκοτάδι νὰ μαζεύεται εἰς τῆς γωνίαις καὶ νὰ ἀπλώνεται κατὰ τὸν δρόμο.

Νὰ φέρω φῶς; εἶπε ἡ Γιζέλλα, καὶ σηκώθηκε.

Ἡ τρελλὴ ὅμως τὴν κράτησε μὲ ἀπότομη κίνηση.

Μὴ με ἀφίνεις. Φοβόμαι περισσότερο τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκοτάδι.

Ὁ! στέναξε ἡ Γιζέλλα. Καινοφύγια κορίτσι. Τί εἶπα γιὰ τὴν ἐρεθισμὸν πάλιν; . . . Μητέρα μὴ φοβάσαι. Εἶμαι κοντὰ σου, μητέρα. Θὰ σὲ ὑπερασπισθῶ!

Πήγαμε, φώναξε ἀμέσως ἡ τρελλή. Τὸν ἀκούω πού ἐξοργεῖται.

Καὶ ἡ Βιολέττα σπρώχνοντας τὴν κόρη τῆς ἔτρεξε σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά τοῦ δωματίου καὶ γονατίζοντας ἐκεῖ ἔσπασε σὲ λυγμούς.

Ἡ Γιζέλλα χλωμὴ, τὴν ἀκολουθοῦσε καὶ ὤρεσε νὰ τὴν χαιδέσῃ. Τὰ δάκρυα λίγο-λίγο σταματοῦσαν καὶ σιγά-σιγά ἡ τρελλή, ἥσυχος καὶ τὴν ὁδηγῇ τὴν κόρη τῆς στὴν κρεββάτι βασιλικὴν ὅπου τὴν ἐξέλειπε σὲ κρεββάτι.

Μητέρα, εἶπε ἡ Γιζέλλα μὲ τὴν παύση φωνῆς τῆς, πρέπει νὰ κοιμηθῶ. . . Κοιμήσου λίγη ὥρα. . . ἔχεις ἀνάγκη ἀνα-

Μὲ τί θάρρος εἶχε ἀντιμετωπίζει τὸν πατέρα σου!

φθασε κατὰ τὴν νύκτα στὸ σπᾶνισμα τοῦ Μοντεβιά καὶ τὸν ἐξέλεξε στὴν ὁδὸν τοῦ Μοντεβιά.

Ἦτον ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐξέλεξε στὴν ὁδὸν τοῦ Μοντεβιά.

Ἦτον ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐξέλεξε στὴν ὁδὸν τοῦ Μοντεβιά.

Ἦτον ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐξέλεξε στὴν ὁδὸν τοῦ Μοντεβιά.

Ἦτον ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐξέλεξε στὴν ὁδὸν τοῦ Μοντεβιά.

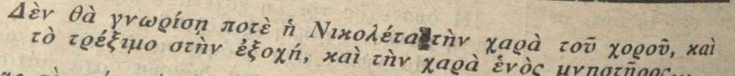
Ἦτον ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐξέλεξε στὴν ὁδὸν τοῦ Μοντεβιά.

Ἦτον ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐξέλεξε στὴν ὁδὸν

ANTA N...

...τά διαφράνα μάτια της, πού δὲν κα-
λὲται. Κ
...τὴν φυλαχῆ;
...Ντάπ-ντάπ !... τινάζοντας μὲ
— Θεέ
...τὴν δύναμι, τὰ χαλιά καὶ τὰ στρώματα
αὐτὴν τῇ

λας τὸ σπίτι μὲ τὸν δ... χαρὰ ενός μνηστῆρος...

... τα χαλῖα καὶ τὰ στρώματα

Φλαβιανῶν, οὐδὲ δίδωμα, σωστοὶ καλοῦσσι
τὴν ἡλικία τους, πέθαναν καὶ τὰ δύο μαζί,
θεοφειρτί. Τόσα λίγο ἔμειναν στὸν κόσμα,
δὲν ἤσεραν πὼς πεθαίνουν. Νόμισαν ἴσως,
πῆγαιναν σὲ κάποιο περιβόλι, ποὺ παίζουν

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor creases and discoloration, characteristic of old paper. The left edge of the page is bound, and the overall tone is a warm, off-white or light beige.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΔΑΚΡΥ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΑΝΕΛΛΟΣ

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf from an old book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and faint, dark lines running across it, possibly due to the scanning process or the age of the paper. The page is framed by dark borders on the left and right sides.

ΜΙΕΜΠΕΚΑ ΠΟΛΟΓΙΩΡΓΗ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΣΟΥ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΑΝΕΛΛΟΣ

ПО ТЕ:

ὦ! σὺ, ποὺ μ' ἓνα βλέμμα σου
δίνεις ζωὴ σέ ὅλα,
κι' ἀνάβεις μέσα στὴ καρδιά
φλόγα, κρουφὴ φωτιά.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΠΩΛΟΓΙΩΡΓΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ο 6ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Το πλήθος των συμμετεχόντων εις τον διαγωνισμόν αυτόν υπερέρχεται πάν προηγουμένων. Η κατάταξις και ο έλεγχος των αποκομιμάτων έπερατώθη μόλις την 15 Νοεμβρίου, άμέσως δε ηχοήσεν η άποστολή των βιβλίων, ήτις λόγω του όγκου των αποστολών θέλει διαρκέσει επί 10ήμερον, ήτοι μέχρι του τέλους του Νοεμβρίου πάντες θά έχουν λάβει τα βιβλία των.

Ευχαριστούμεν και πάλιν θερμότατα όλους τους αγαπητούς αναγνώστας μας, οι οποίοι με τόσο κολακευτικά και συγκινητικά λόγια μας συνεζήτησαν διά την ανακίνησιν της «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ». Δυστυχώς ο μέγας αριθμός των δεν μας επιτρέπει να ευχαριστήσωμεν ιδιαίτερος τον καθένα. — Νέλλη, Άνδρον, Έλήφθη, — Ζ.

οησώς εις 4 δόσεις, επί 4 ήμέρας και 2 ήμέρας διακοπήν. Τοίτο θά γίνη 3 — 4 φορές. Τα specialités που μας γράφετε δεν επάφρον οριζήν θεραπεύειαν.

Ν. Κ. Ν. Σ. Α. Α. Τ. Ο. Ρ. Ι. Ο. Ν. — Να μας γράψετε λεπτομερείας της καταστάσεώς σας. Όσα μας γράφετε διά την αδελφήν σας είναι κακογραμμένα πολύ. Γράψατε καθαρότερα.

Α. Δ. Μ. Ε. Τ. Ο. Ν. Μ. Τ. Ι. Η. Ν. — Να εξετασθήτε από χειρουργόν διά να σας προσδιορίση την ανάγκην ή μη χειρουργικής επέμβσεως και τον χρόνον ταύτης.

Κ. Ο. Ν. Ε. Τ. Α. Π. Ο. Ρ. Ο. Ν. — Να δώτε συνέναν.

Γ. Α. Λ. Ε. Ξ. Ο. Ρ. Ο. Ν. — Γάβλον Μακρινέας. — Έάν όσα μας γράφετε είναι αληθή, θά προηγήθη εξέλκωσις επί του δέρματος ή του χαλινού, ήτις προκύπτει την μονόπλευρον σύσπαιιν.

Ν. Α. Α. Ο. Σ. Ο. Σ. Τ. Η. Ν. Μ. Κ. Φ. Α. Η. Ρ. Ο. Ν. — Να μας προσδιορίσητε άκριβώς το μέρος της ύπερτροφώσεως.

Ο ΙΑΤΡΟΣ

Γερμανικόν Ραδιόφωνον "Concert,"

άποδίδει εις αφάνταστον έντασιν και διαύγειαν και στοιχίζει λιγώτερα άπ' ό,τι ένας καλός φωνογράφος. Τό ραδιόφωνον "Concert," είναι ο άπαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιού.

Πωλείται Γραφείον Π. Τσάγκαρη, Άθήναι, Λέκκα 21η

ΣΑΠΟΥΝΙ - ΚΡΕΜΑ - ΠΟΥΔΡΑ EDELWEISS (ΕΝΤΕΛΒΑΪΣ)

Είναι το άπαραίτητον Τρίο διά την τουαλέττα των Κυριών. Δίδουν ώραιότητα, δροσερότητα και άκαλόγητα εις το δέρμα και άφίνουν ένα γλυκύτατο άρωμα.

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ Μη λησμονήτε ότι μόνον με την ΒΑΦΗ VAUBRY

ήμπορείτε να βάψετε με επιτυχίαν τα ροζέματά σας.

Άποφύγετε τας ότομήσεις.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΖΩΝΕΣ

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ) Τό νέον Γαλλικόν Φάρμακον Υστάν θεραπεύει την χρονίαν κυστίτιδα και την βλεννόρροϊαν.

Κουλόρη, Πάτρας. Τό φάρμακον πωλείται εις την «Φαρμακευτικήν Έταιρίαν», Πατησίων 29, Άθήναι. — Α. Σπηλιωτοπούλου, Θεσ) νίκη. Έλήφθη. — Ν. Παπαδάτου, Πάτρας. Δυστυχώς δεν γνωρίζομεν. Ζητήσατέ τον από κανένα μεγάλο βιβλιοπωλείον των Άθηνών. — Α. Αντιγόνη, Θεσ) νίκη. Και μικρά φωτογραφία είναι δεκτά, άλλα προτιμώμεν αι μεγάλα. — Σ. Μουμούρη, Κέρκυρα. Συνδρομή έλήφθη. Φυλλάδια έστάλησαν. — Α. Ραμεντινόν, Καλάμας. Η διεύθυνσις της Γκρέτας Γκάμπο είναι : Έταιρία Μετρο-Γκόντουν-Μάγερ, Άδς Άντζελες, Καλιφορνία Η. Π. Τά Μαριμένα Κρίνα (βιβλιοπωλική έκδοσις) τιμάται δρ. 15. — Ν. Γκίκα, Χαλκίδα. Θά τό έχωμεν ύπ' όφην μας. — Α. Μαλγεμίζην, ένταύθα. Έλήφθη. Ευχαριστούμεν θερμώς. — Χ. Καρασούλον, Πύργον. Τό «Ένο; Φροΐτ Σάλτ» θά τό ζητήσατε εις τα μεγάλα έδωδομωπολεία. — Β. Γαβρίλην, Πειραιά. Έχμεν ήδη εξαφαιλίσει. — Β. Φύκιαν, Ρέθυμνον. Δημοσιεύομεν μόνον των ανταποκριτών μας. Ευχαριστούμεν. — Ε. Γεδεών, Χίον. Ευχαριστούμεν θερμώς. Παλαιά φύλλα υπάρχουν, τιμώμενα 2.50 δρ. έκαστον. — Δ. Ιωάννου, Λάρισαν. Στερούμεθα ειδήσεών του. Πιθανώς θέλει αντικατασταθί. — Α. Στελακάτου, Ληξούριον. Βιβλία θά σταλούν.

ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Διορίζομεν ανταποκριτάς μας εις : ΜΥΤΙΛΗΝΗΝ τον κ. Χρ. Άθαγιανόν

ΔΙΚΗΤΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΧΑΡ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Όδός Νοταρά 60
(ΟΡΙΣΘΕΝ ΔΗΜΟΤ. ΘΕΑΤΡΟΥ)
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
Αναλαμβάνει
υποθέσεις Κακούργου-
δικείου Πειραιώς, Ναυτο-
δικείου, Πλημμελειοδικείου
και άνακριτικών τμημά-
των.

ΣΤΙΛΟ ΑΠΟ 25 ΔΡ. ΚΑΙ ΜΕ ΧΡΥΣΗ ΠΕΝΑ 125 ΔΡ.

Τό στιλό σήμερον είναι άπα-
ραίτητον. Η ειδικότης του
καταστήματος μας
είναι έγγυησις.

ΧΑΡΤΟΠΛΑΣΤΟΝ
"ΚΟΣΜΟΣ"
Γ. & Α. ΓΕΩΡΓΙΑΝ

ΟΔΟΣ ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ 19 ΕΝΑΝΤΙ ΛΑΤΙΚ. ΤΡΑΠΕΖ.

ΥΔΩΡ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΝ

(Eau Égyptienne)

Μαλακώνει και λευκαίνει το δέρμα προλαμβάνον-
τος ρυτίδας και τιά στίγματα του προσώπου, έ-
σχυει τους ιστούς, και διατηρεί την άνθησιν
του δέρματος διαρκώς.

Γενικός πράκτωρ Ι. Μ. ΚΑΝΣΟΥΧ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

(εις διακία χάπια) Ειδικόν Γαλλικόν φάρμακον
της Συμφιλίδος. Έγκεινόμενον παρά του Ιατρού
δρίου της Έλλάδος και της Φαρμ. Σχολής
πιστημίου Παρισίων. Αντιπρόσωποι

Υιοί Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Σ. Πειραιά

Έπιστημονικαί οδηγίαι παρά Συμφιλιδολόγ
Φωτίφ Μοσχούλα, Αθήναι, Όδός Πειραιώς 11
σης και εις τό Ιατρείον όδός Χαρ. Τρικοταύ 11

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Ι. Σέρτσον, Καβάλλαν. Θά έρρεται
Ευχαριστούμεν. — Γ. Δικταμπίην, Κα-
λιν. Φωτογραφία έλήφθησαν. Δελτίον
στέλλεται. — Κ. Παπαζήση, Ιωάννα. Φω-
τογραφία έχουν ύπ' όφην μας. — Μ. Ζα-
ραάκη, Αργονόλιον. Έχμεν ήδη άπο-
κριτήν εις την πόλιν σας.
Τ. Σιγαλόν, Σάατην. Α. Σακεντα-
θήρας, Χ. Χριστοδουλάκη, Σάων. Ε. Πα-
παζήση, Ιωάννινα, Ε. Μητσόπουλον. Πά-
τρας, Ι. Πάλλαν, Θεσ) νίκη, Α. Λαζα-
ράδην, Γ. Σάβαν, Σόρον. Ευχαριστού-
μεν θερμώς δι' ένεργείας σας.
Ι. Ζολώταν, Χίον. Πληροφύραται με
και εις τα άλλα περιοδικά συμβόλαια τα
Ευχαριστούμεν. — Α. Πανουργιαν, Λεβάντα.
Δεν δημοσιεύομεν τοιαύτας φωτογραφίας.
Ευχαριστούμεν. — Τ. Λαμπρινόπουλον, Πάτρα.
Θά προσπαθήσωμεν να σας ευχαριστήσωμεν.
Τίθενται υπό κρίσιν.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

εις όλα τα
καλά καταστή-
ματα φωτογρα-
φικών ειδών

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΑΚΟΜΗ ΣΗΜΕΡΑ

1 βίβρα

ΦΘΗΝΟΙΛΡΑ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ
ΜΗΧΑΝΗ ΠΡΟ-
ΤΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΑΣ
ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΑΚΑΡΙΑΙΩΣ
ΑΝΟΙΓΕΙ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΜΕ-
ΣΩΣ ΕΤΟΙΜΗ ΠΡΟΣ ΚΡΗΣΙΝ
ΑΔΥΝΑΤΟΝ
ΝΑ ΣΦΑΛΛΗΤΕ
ΚΑΝΟΝΙΣΑΤΕ ΜΟΝΟΝ
ΕΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΤΟΤΕΙΟΝ ΟΜΑ-
ΔΑ Ή ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΚΑΙ ΤΡΑΒΗΣΑΤΕ
ΤΗΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ

ΚΑΘΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΦΩΙΧΤΛΕΝΔΕΡ
ΜΠΕΣΣΑ

Η ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗ ΜΑΡΚΑΣ

= ΜΕΤΑΣΥ ΟΛΩΝ =

ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΥ ΟΙΚΟΥ
ΦΑΚΩΝ
VOIGTLAENDER
ΙΑΡΥΘΕΝΤΟΣ ΤΩ 1758

Η ΜΑΡΚΑ
Voigtlaender
ΕΙΝΑΙ ΕΓΓΥΗΣΙΣ

175 ΕΤΩΝ ΠΕΙΡΑ

Voigtlaender

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΑ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Lina Cavalieri

ΑΝΩΤΕΡΑ ΟΛΩΝ

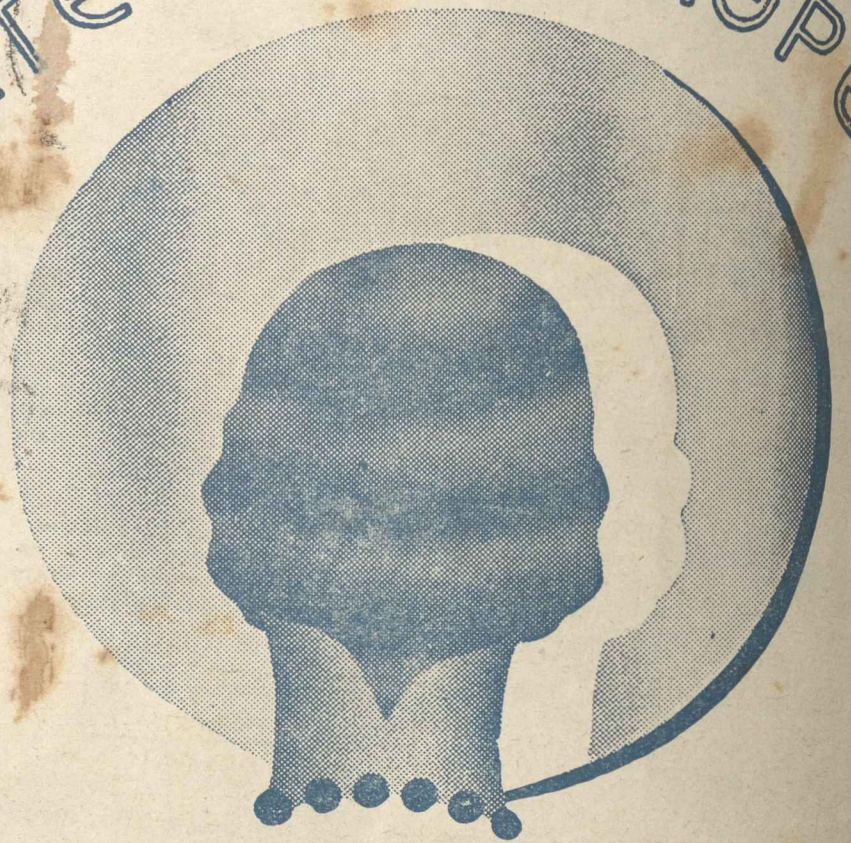
ΑΘΗΝΑΙ : Βουκουρεστίου 3

ΒΟΛΟΣ : Παύλου Μελά 24

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : Βενιζέλου 4

ΚΡΕΜΕΣ ήμέρας και νυκτός
ΛΟΣΙΟΝ διά λιπαρά και στεγνά δέρματα
ΠΟΥΔΡΕΣ διαφανείς, εις όλα τα χρώματα
ΚΟΚΚΙΝΑ χελών και προσώπου
ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ διά βλέφαρα και βλεφαρίδας
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΕΣ λεπτότατες
ΛΟΣΙΟΝ κατά των πανάδων κτλ.
ΑΛΑΤΑ λουτρών λεπτός άρωματισμένα
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ χειρών και διά μανικιούρ.
ΑΡΩΜΑΤΑ διά κυρίας και κυρίους

ΚΥΤΤΑΙΕΤΕ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΠΤΗ ΣΑΣ

Τὰ υαλληυντικά
δὲν ἐπαναφέρουν στοῦ δέρματος τὴν ζωρότητα
ποῦ ἔχασε ἀπὸ διάφορα δηλητήρια.

Δέρμα χωρὶς ζωὴ πορὶ ζῆρό ἢ
πορὶ γιωρό, ἀνιάδαρη γλῶσσα, ὠ-
χρά μάγουλα εἶναι ὅλα σημεῖα ὅ-
τι στὸν ὀργανισμόν σας
ἔχουν μαγευθῇ πολλὰ δη-
λητήρια. Μὴν ἀφίνετε
τὴν ἐσωτερικὴν αὐτὴν κα-
τάστασι νὰ ἐξασθενή-
σῃ. Αἰχρίσατε νὰ πεί-
τε ἀπὸ αὔριο τὸ πρῶ-
τὴν ἀνδριότητα τὸ μυστικὸν τῆς ἐνμορφίας.

Eno's «Fruit Salt» Τὸ Eno, τὸ
ὁποῖον εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον καὶ
τὸ ἁπλὸν ἐντάξιον φαρμακικὸν
τῆς δυσουσιότητος, καὶ
αἰεὶ τὸν ὀργανισμόν ἀπὸ
ὅλα αὐτὰ τὰ δηλητήρια
καὶ βοηθεῖ τὴν φύσιν νὰ
ἐυτελέσῃ τὴν σημα-
ντικὴν αὐτὴν λειτουργίαν ὅ-
τι ποδίδῃν στοῦ προσώπου

ENO'S "FRUIT SALT"